

NR 4
2 MARC
JANUAR 1919

SPEDERNES MAGASIN
VOR UNCDOM

JOHANNES NEYE

Jule-Gaver.

Rammer af Skind
Vint Format Kr. 2.00, Cas-
biest Format Kr. 2.00, Al-
Format i smukt Udvalg.

Kalender for 1919
Kr. 1.00, 1.50, 2.00.

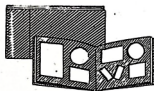
Sæddelbog med
Kalender for 1919
Kr. 1.00.

Lommeetuler
Stort Udvalg i forskellige
Udvalgte. Kr. 1.50-7.50.

Rammer af Træ
Meget stort Udvalg i
forskellige Udvalgte
50 Øre-13.00.

Amster-Album
Rigeligt Udvalg navn til Ind-
vikling som Ophængning.
75 Øre-20 Kr.

Fotografi-Album
Forskellige i format, med og
uden Monier.
Kr. 6.00-28.50.

**Mapper til Handsker, Lomme-
terklinder, Slips og Skjorte.**
Kr. 6.00-24.00.

Manicure-Ætuler
Elegant Udvalg.
Kr. 7.00-45.00.

Smykkemåker
Meget stort Udvalg i
alle Former.
Kr. 4.00-48.00.

Lommeærklæde- og
Handskemåker
Kr. 2.50-16.00.

Sy-Ætuler
Smukt Udvalg.
Kr. 5.00-24.00.

Flipposer
Af Stul, i forskellige
Størrelser.
Kr. 2.00-12.00

Barber
Garniturer
Kr. 2.00-12.50.

Sagfører-Mapper, Kr. 13.50-48.00.
Nodemapper, Kr. 8.50-47.00.
Noderuller, Kr. 1.50-4.00.

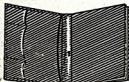
Slipsholdere
Meget praktiske.
Kr. 3.00-3.50.

Spyner
Fiske Nødder i elegant
Udvalg.
Kr. 2.50-12.00.

Isolator-
Flasker
Med og uden
Indhold.
Kr. 6.50.

Skrivemapper
Meget stort og smukt Udvalg i
alle Udvalgte.
Kr. 3.00-118.00.

Fensletuler
Med og uden
Indhold.
Kr. 1.50-7.50.

Skriveunderlag
Med Stindhjerner, Kr. 2.00-11.50.
Med Stindhjerner, Kr. 3.00-14.00.
Lederplaster, Kr. 10.00-25.00.

Rigste-Registret
10-20-25 Øre:
Med Cauting
Kr. 2.00-7.00
Rigste-Registret
Kr. 4.00-10.00

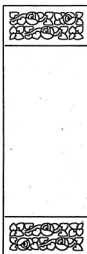
SPEJDERNES • MAGASIN VOR • UNGDOM

3. Aarg.

JANUAR 1919

Nr. 4

Fire gamle Schweitzer-Spejdere

»Men det er jo Mr. Abbot!« kunde vi tænke os gamle Spejdere udbryde, naar de ser den prægtige ældre Gentleman forrest paa Billedet. Han har en ganske slaaende Lighed med den engelske Spejderfører, som sammen med sine Spejdere deltog i hin mindeværdige Kalejdr i 1913. — Der er sikkert ogsaa dem, der ved første Øjekast er klar over, [at det er Rektor Hartvig Møller under et Ferieophold paa Hellerup-] Divisionens bornholmske Gods.

Det demtereres herved med fed Overskrift, og til yderligere Oplysning tjener, ifl. Mr. Bonde, p. t. Copenhagen, at det er fire Spejderførere fra Zürich.

Bemærk:

Ny Redaktør og Forretningsfører fra 1. Januar 1919

Saa vel Redaktør **Ove Halm** som Forretningsfører **Torben Frederiksen** udtræder fra 1. Januar 1919 af »Vor Ungdoms« Ledelse, henholdsvis paa Grund af Bortrejse og Eksamenstælling.

Som Redaktør tiltræder Premierløjtnant **Torrey Gredsted**, der indtil videre ogsaa overtager Forretningsførelsen. Hr. Gredsteds Adr. er: Kornetskolen, Kronborg, Helsingør.

Alle alm. Skrivelser Bladsalget vedrørende (herunder ogsaa de obligatoriske Divisionsordrer) samt alle Indbetalinger sendes til: »Vor Ungdoms«, Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, København K.

**MAGASIN
NORD**

SKOLE-URE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00,
20.00, 28.00
for Dreng: Kr. 5.50, 7.00, 10.00,
12.00, 16.00, 25.00

SKOLE-TASKE

(som Tegn.), vandtæt enkelt Stof.
Meget praktisk Kr. 4.50

AMATØRERNE
køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos
HEINRICH & POULSEN
HØJBROPLADS 6 - KØBENHAVN - TELEFON 1428, 8728

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMEL FABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel
Hof Fløde Caramel
D.E.C Creame Caramel
Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.

Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.

NEYE

RYMMELSKAFET 28

Rygsække

Forskellige Størrelser og Kvaliteter fra
Kr. 2.50

EINARHARCK,

Rejse og Papihandl.
FRIOLSTRÆDE 80 (Hj. af Nørrevold)

Nye og brugte

SKOLEBØGER

Telefon 0148

Planer for Korpsarbejde 1919

En Korpsejre paa 3000 Spejdere. — En Spejder Olympiade. — En ny Matabele Krig.

En Udflygt til Sønderjylland. — Skal det Hæle blive til noget?

Der er snart løbet noget Vand i Stranden, siden Spejderkorpset havde sin sidste store samlede Korpsejre — sin sidste og for den Sags Skyld ogsaa sin første.

5 Aar! Det er næsten ikke til at tro. Men det forholder sig saaledes.

Hvis I skulde være saa heldige at støde paa en af de Spejdere, der var med dengang — de har ikke Fuldkæg, thi det er ikke paa Møden, men I vil kunne kende dem paa Holdningen, thi fra den Dag de svenske Spejdere ankom til Lejren blev hele Aargangen en Tomme højere og rankere, og de har holdt dette Maal siden —

Hvis I altsaa skulde støde paa saadan en Mand — I kan ogsaa kende ham paa, at han gaar stolt forbi ethvert Konditor, thi der var flere af disse Folk, der efter i 10 Dage at have levet af »Negerkys« (de kan nemlig aldrig naa at lave deres Mad færdig) gav sig selv og deres Troop det højtidelige Løfte, at de aldrig vilde røre en Kage mere — — — saa skal I blot nævne Ordet »Kale«. Men saa skal I helst have lidt god Tid, thi det er ikke sik-

kert Manden bliver færdig med at snakke de første 14 Dage — naar I da blot ikke nævner »Negerkys« senere.

Det maa I endelig passe paa, thi er det en af de Folk, der ikke naaede at faa Bøffen stegt, kan I risikere det værste.

Han har nemlig selv »fuldstændigt glemt« denne pinlige Episode.

»Nej, Kale« — det var Tutschald-Slaget, hvor man bivouakerede en hel Nat under Stjernerne, i Halmhytterne og ved de flakkende Lejrbaal, og paa Natpatruljerne, der blev ved helt ind i den lyse Morgen — det var Femmøller og Ryes Skanser og Mols Bjerger — det var den engelske Spejdertroop, de 20 smaa Minearbejderspejdere, hver med et Horn for Munden — det Jeres Troppe nu søger at efterligne, men som ikke en af dem kommer op paa Siden af, da ikke med Hensyn til at blæse paa Signalthorn. Det kan være med at spise Blodbudding eller Skonrogger — Ja, »Skonroggen« det var et Blad. Den kom Kl. 4 om Eftermiddagen »2 Øre, 2 Øre — Sidste Nyt fra

Lejren — Blodigt Optrin ved 12. Østerbro (tænk dengang var der en Trop, der hed 12. Østerbro). En Tropsfører skærer sit Øre af, mens han barberer sig. Læs om hvordan man erhverver et Samaritermærke — Progress 50 — Dansk Russere 35.«

»Hvor mange vi var — 600 min fine Ven. Ser du, det var en Lejr — Telte ved Telte saa langt Øjet kunde opfatte dem — og Vand, rigtigt blaat Vand, som vi gik i ved 3-Tiden om Morgen eller 5, jeg husker det ikke saa nøje, men dejligt, dejligt var det — pragtfuldt simpelt hent!

Og der var Søneværsbillet »Agnes«, som Søspejderne en skønne Nat ankrede op med — og Kongen, der sendte Jordbær til hele Lejren. 300 Pd. Værsgodt! Saadan er det at være Konge. Og naturligvis kom de og saa os — jeg mener Kongen og Dronningen.

Hvem vil ikke se os! — Der var en Dag 10,000 Mennesker, der stod pakkede som Sild i en Tænde blot for at faa et Glimt af os, og imens viste vi dem saa et Par af

de Ting, vi kunde. Det var dér Indianerlandsbyen blev brændt af over Hovederne paa de 100 Rødhuder. — Og da der kom sejlede et Krigsskib, sendte det naturligvis straks sit Musikkorps i Land og lod det spille for os —

Men det bedste ved det Hele var nu alle de grinsagtige Spejdertruppe, der kom dragende til fra Øst og Vest, fra Øerne og fra Jyllands fjerneste Afkroge, og allesammen lavede Tingene hver paa sin Maade — og saa alle de Bekendtskaber man fik gjort —

Spørg denne Mand, om han kunde tænke sig, at man lavede noget, der var bedre end Kallelejren, og han vil tro, at du er gal.

Men jeg mener »Jo.«

Og jeg mener, at det vil være muligt, fordi der er meget mere Sammenhold i Korpsen nu, end der var den Gang. Vi kender paa Forhaand hinanden bedre. Vi har i de to sidste Aar sloget med de samme Uddannelsesopgaver, de samme Nælder, de samme Kartofler og den samme modbydelige spanske Syge. Vi er blevet dygtigere, end vi var dengang og vi er flere.

Kunde I tænke Jer en Lejr med 3000 Spejdere i Stedet for 600? Ja, for I vil da vel ikke have, at vi i 1919 skulde lave en Korpslejr, der var væsentlig mindre. Hver eneste af jer skulde naturligvis med.

Kunde I tænke Jer et nyt Tatschal-daslag eller en Matabelekrig, hvori der deltog et Par Tusinde Drengene paa hver Side? — Jeg vilde finde, at det var en god Ide.

Og hvad vil I sige til en Spejderolympiade, hvor de dygtigste Spejdere fra samtlige Troppe i Landet konkurrerede i Spejderfærdigheder og fri Idræt — mens hele Resten fulgte Væddekampene fra Amfiteatret, den mægtige Gryde i

Terrænet, hvor det hele skulde foregaa?

Eller en Udflugt til Sønderjyllandsland?

Det er blot for at nævne et Par af de Ting, vi kunde tænke os at lave.

Selvfølgelig skulde der ogsaa være Parader og Lejrbaal, og hvad der ellers hører med i saadan en Lejr, men det er for tidligt at tale om de nærmere Enkeltheder ved dette. Lad os først se, om vi kan lave saadan en Lejr, saa kan Resten komme bagefter som lutter Overraskelser.

Det eneste der i Øjeblikket skal siges er det, at vi har tænkt os at afholde denne Lejr paa Fyen og i Begyndelsen af August 1919.

Ja, der er langt igen, og vi er tidlig paa Færde, men det er ogsaa nødvendigt. Der er mange Forberedelser at træffe til et Foretagende saa stort som dette. Og af disse Forberedelsers heldige Gennemførelse afhænger det, om denne Lejr nogensinde skal blive til noget.

Lad os derfor se lidt paa disse Forberedelser.

De skal gøres dels af Jer, Spejdere, og dels af Korpsen.

Og, Jeres Forberedelser vil bestaa i:

1) at I hver for sig sparer Penge sammen, saa I kan komme med i Lejren.

Og for at hjælpe Jer med dette, vil vi oprette en Lejrsparebank, saaledes at I allerede fra dette Øjeblik kan gøre noget for at sikre Jeres Deltagelse i Lejren (I dette Nr. af Bladet giver Kaptein Spanding Jer alle Oplysninger om, hvordan I skal forholde Jer med dette.

Gør som han siger: Ønsk Jer Lejrkuponer til Jul og køb selv af dem, naar I faar nogle Penge,

2) ved at Jeres Troppe i Løbet af Vinteren og Foraaret bringer deres Lejrmateriel i Orden. Og der skal i de følgende Numre blive givet Jer nærmere Oplysninger om, hvorledes dette for Tiden saa vanskelige Spørgsmaal bedst kan løses,

3) ved at forberede Jer og træne til de Konkurrencer og Øvelser, der skal afholdes.

Ogsaa om dette vil der komme Artikler, og i Nummeret for Februar faar I saaledes opgivet alle Spejderolympiadens Øvelser.

Det er Jeres Del af Forberedelserne.

Og vi andre vil faa nok at gøre med vore. Rekognosceringer af Lejrplads, Planlægning af Øvelser og Udflugter og Forplejning o.s.v.

Og det, det hele saa til syvende og sidst vil komme til at afhænge af, er:

1) at I virkelig vil deltage alle som En.

2) at vi andre kan skaffe alle de mange Penge, som Korpsen maa have for at kunne indlade sig paa at afholde saa stor en Lejr som denne.

Men gør I nu, hvad I kan — saa skal vi andre ogsaa gøre vort til det.

Og lad os være enige om, at vi hver for sig vil sætte noget ind paa dette.

Glædelig Jul, Drengene.

Plumben

Forberedelse til Korpslejr 1919

Korpsøt opretter en Lejrsparebank. — Kuponhefter er fordelt til samtlige Troppes. — Køb Lejrsparemærke hos jeres Troppesfører. — Ønsker jer dem til Jul. — Begynd allerede i Dag at sikre jeres Deltagelse i Aarets største Spejderbegivenhed.

Hvad skal det koste?

Det er et Spørgsmaal, som uvilkaarligt trænger sig frem, men besvare det allerede nu, lader sig ikke gøre. Deres saa mange Forhold, som kan faa Betydning ved Beregningen, ikke mindst nu, hvor vi gaar Freden i Møde, saa det er ikke værd at fastsætte en Pris paa det nuværende Tidspunkt.

I kender jo nok Avertissementet: »Gratis leveres et helt Spisestueambulant — ikke, men hos N. N. faar De reelt Arbejde til en billig Pris.« Saa dan omtrunt kan vi ogsaa sige. Gratis bliver det ikke, men netop for at kunne gøre det saa billigt som muligt, vil vi afvente Udviklingen og ikke regne med de nuværende Friser og Vanskeligheder.

Da vi imidlertid nu ogsaa er klar over, at der skal Penge til for at kunne deltage, var det jo ogsaa rart, om I allerede nu kunde begynde at spare sammen dertil, og Korpsøt har derfor ladet lave nogle Kuponer, til Værdi af 25 Øre, 50 Øre og 1 Krone, som I fra 15. Decbr. vil kunne faa at købe hos samtlige Fører indenfor Korpsøt. Naar I saa engang skal til at betale for Deltagelsen, afleverer I blot saa mange Kuponer, som det kommer til at koste. I skal ikke være bange for at faa samlet for mange Kuponer sammen, I skal bare passe godt paa disse rare smaa Sedler, for i Lejren oprettes en Bank og Sparekasse, og da den kan Kuponerne indløses med deres fulde Paaly-

dende eller ogsaa indsettes paa en Conto. I behøver egentlig ikke at have »rigtige« Penge med, naar I møder i Lejren.

Kan I huske Samlermærkeperioden? Alle skulde samle paa Samlermærker, og kan I huske, at det fineste var, naar det var de »ægte«, var det ikke, »A & L«, de hed? Lad os nu se, at der opstaar en ny Samlermærkeperiode indenfor Korpsøt, men af de ægte »Lejr« samlermærker, eller »Lejrsparemærker«, for har I først Pengene sparet sammen, saa forsvinder nok alle andre mulige opbyggende Hindringer for Deltagelsen.

Til Slut blot dette: Lejrsparemærker er en udmærket Julegave. Spanding

5te Bytrop

har ladet fremstille et større Antal Kört af heststaaende Spejder tegnet af Malerinden Frk. Agnes Helms. Troppes eller Patruljer, der kunde ønske at købe Kört til at farvelægge, kan faa disse à 4 Øre pr. Stk. Hvis de sælges à 10 Øre pr. Stk., kan der jo tjenes en Del af en Trop eller Patrulje, der giver sig til at male dem. Kortene faas ved Henvendelse til Aage Jørgensen, Ryesgade 63, København N.

Sydjyske Division. 1/15 18.

Under 20 November er 1. Vamdrup Trop ophævet indtil videre paa Grund af manglende Tilslutning efter Troppes assistent Christensens Bortrejse.

Fra D. D. oprettes en Eshjerg/Ribe Kolonne af de nævnte Troppes, samtidig udnævnes Troppesfører, Lejtnant, M. G. Jensen, Eshjerg til Chef for denne Kolonne.

Fra samme Dag oprettes en ny Trop i Ødis. stud. art. E. Schmidt, Ødis, udnævnes til Assistent ved og fungerende daglig Leder af 1' Ødis Trop, der indtil videre underlægges 1' Kolonidrop.

Under D. D. har Divisionen tildelt: Kolonnechef, Lejtnant M. G. Jensen Eshjerg Divisionens Fortjenstmedalje i Sølv, medens samme Dekoration i Bronze er tildelt Troppesassistenterne H. Treppes-Rasmussen, fungerende Troppesfører for 1' Fredericia Trop.

H. Møhlen, ved 1' Vejle Trop. T. Christensen, tidligere fungerende Leder af 1' Vamdrup Trop. Alf. Rosendahl, ved 1' Eshjerg Trop.

Efter Meddelelse fra Hertug Knuds Division er der oprettet en katolsk Trop i Fredericia. Denne Trop staar med Hensyn til Uddannelse under Sydjyske Division, men i alt øvrigt under H. K. Division.

KENDER DU ARBEJDETS GLÆDE?

Se paa disse to gæve smaa Gutter — saadan skal raske Drengene se ud!

Se, hvor Sundheden og det gode Humør straalere dem ud af Øjnene — læg Mærke til, hvor Arbejdets Glæde præger dette Billede.

Saadan kommer man ikke til at se ud af at sidde hjemme i et Sofahjørne i den varme Stue og læse Knaldsromaner, ej heller af at drive Byen rundt og spille sin Fritid med alt muligt tomt Pjank, som saa mange Drengene gør det.

Søg heller ikke Tilfredsstillelse i »Underholdning« og »Fornøjelser« — men søg den ægte, den dybe Glæde ved aktivt Arbejde.

Thi det gælder ikke om at *fordrive* Tiden, men om at *bruge* den!

Der er tarvelige Drengene, som gaar og driver Tiden bort uden at interessere sig for noget som helst, og der er dygtige Drengene, som blot gaar og drømmer om store Bedrifter og Eventyr og aldrig bliver til noget, fordi de ikke kan glædes ved de smaa Ting og ikke forstaar, at man netop skal gribe de smaa Ting og gøre dem store.

Nælderne og Kartoflerne har lært Spejderne lidt af denne Arbejdets Glæde — Glæden baade ved at saa og høste. Det er den Slags, der giver Appetit og godt Humør — og saa en ordenlig Mængde Kræfter.

Se rigtig efter, hvad Drengen har i Kurven! Skal vi nøjes med at dyrke Kartofler næste Aar!

—n—n.

»Papa, jeg har tabt min »Boche!«
»Hvad har du tabt?»

»Min »Bochel« siger jeg. — En Flyver, som jeg har skudt ned. Jeg bliver nødt til at vende tilbage til Eskadrillen, men jeg maa have fat i ham.»

»Hvad vil du have, jeg skal gøre?»

»Søge efter ham og finde ham. Han maa være faldet ned nær ved Bailly i Carré-Skoven.« (Side 86-87.)

Med Rette fremhæver Forfatteren Johannes Jørgensen i sit Forord til Bogen denne Stump Samtale mellem den unge franske Flyverhelst Guyner og hans Fader.

»Situationen er den, at den unge franske Flyver, ikke langt fra Compiegne, har nedskudt en tysk Flyver, men ikke ved, hvor han er faldet. Familien Guyner bor i Compiegne, og — da det netop er Søndag — er det sikkert, at Familien paa et bestemt Klokketøj er i Kirke til Højmesse. Guyner har ikke Tid til selv at lede efter den nedskudte Fjende (og findes han ikke gaar den unge Flyver Glip af sin *Citation*). Han lander da med sin Flyvemaskine nær ved Kirken, faar fat paa sin Fader og beder ham gaa ud og lede efter Tyseren — som man leder efter en tabt Værdgenstand. Beroliget sætter den unge Flyver derpaa Kursen efter sit Stændkvarter, og det lykkes virkelig Faderen at finde den nedskudte — og da Faldhøjden har været 3000 Meter — knuste Fjende.»

Denne Guyner er den berømteste af alle franske Flyverhelte. Han medtænk sig straks som frivillig, da Krigen brød ud, men blev to Gange kasseret som »udgytlig til Al Kristgeneste«, skønt hans Fader, der var gammel Officer, gjorde alt for at faa ham ind i Hæren. Han var en lille Spejls og havde et meget svagt Helbred.

Men han brændte af Begær efter at være med i Kampen for sit Land og han — der var Student og af velhavende Familie — grød af Glæde, da han endelig, tredje Gang han fremstillede sig, fik Lov til at blive Mekaniklærling i Flyver-Afdelingen. Et snævert og anstrengende Arbejde var det — men han havde faaet Foden indenfor Hæren, og tilslidst lykkedes det ham at opnaa det store, han havde drømt om — at blive Flyver.

Her vakte han snart en saadan Uforfærdighed, et saa glimrende Mod og en saa sjældnen Dygtighed, at han blev Hærens Kæledægge — og efterhaanden som han vandt sine glimrende Sejre

EN VOVEHALS AF HENRY BORDEAUX

sik han en Mængde Udmærkelser, blev Kaptajn og ikke blot Ridder af, men endog Officer af Æreslegionen. Og hele Størrelsen er kun 20 Aar gammel, da han blev Flyver!

Endnu mere ejendommeligt end ovennævnte Episode er dog følgende:

Guyner blev alvorlig saaret i en Luftkamp og opholder sig som Rekonvalescent i sit Hjem i Compiegne kort fra Fronten. Men han kan ikke holde sig hjemme. Han har den Aftale med sin Søster Yvonne, at naar Vejret er mørkt og skyet, skal hun lade ham sove, men naar det er klart Vejr, skal hun vække ham. Saa kører han i sin Bil til Fronten og gaar op med sin Flyvemaskine og skyder »Bochers«.

... »Da han, første Gang efter at være bleven saaret, møder en fjendelig Flyver, overfalder han af en naturlig, men ret pinlig Følelse. Tøver han? Er han ikke mere den dumdristige Guyner? Fjenden skyder, han svarer ikke. »Le Boche« udskyder hele sin Ladding, og derpaa afbryder Kampen. Er det muligt? Hvad er der sket?

Om Foråret stod Solen tidligt op, og det var endnu tidligt paa Dagen, da Guyner vendte hjem fra sin Udflugt. Mon Yvonne skulde være vægen? Han aabner Døren til hendes Værelse og kigger ind. Nej, hun sover endnu. Men han er ikke af dem, der holder af at vente, og han aabner Igen Døren og viser sit Drengesansigt i den lyststraale, der smutter ind gennem Dørsprækken. Denne Gang ser den unge Pige ham.

»Allerede tilbage? Gaa i Seng igen; det er endnu tidligt paa Dagen.»

»Er det virkelig tidligt?»

Hendes søsterlige Ømhed gætter straks, at han har noget at fortælle, et eller andet vigtigt, men at det er nødvendigt at hjælpe ham paa Gled.

»Kom ind og luk Døren«, siger hun. Han aabner Persiennerne og sætter sig ved Foden af Sengen.

»Hvad har Du foretaget dig i Morgen?»

Han følger imidlertid sin egen Idé.

»Kammeraterne havde nok forudsagt mig, at man i et saadant Tilfælde har en meget ubehagelig Fornemmelse.»

»Hvilket Tilfælde?»

»Naar man første Gang efter at være saaret møder en »Boche«, Saa længe man

ikke har været saaret, bilder man sig ind, at det ikke kan ske. Da jeg i Morges mødte »Bochen«, havde jeg en ganske ny Fornemmelse. Da — — —

Han standser og læser, som om han har udført en rigtig Drengestreg:

»Naa, hvad gjorde Du da?»

»Nuvel, jeg besluttede at udsætte mig for hans Ild, ganske rolig.»

»Uden at svare?»

»Som jeg siger Dig. Lille Søster! Jeg tvang mig selv til ikke at skyde. Det var den Maade, man lærer at tøjle sine Nerver paa. Mine er nu staaende; jeg er fuldstændig Herre over dem, »Bochen« sendte mig fem Hundrede Skud, medens jeg kredsede omkring ham. Det var nødvendigt. Nu er jeg tilfreds.»

Hun betragter ham, som han sidder der med Hovedet støttet til Sengen stolpen. Hendes Øjne er røde, og hun kan ikke sige et Ord. Hvor længe mon den Tavshed skal vare?

»Nuvel, Georges,« siger hun, »— saa er alt jo godt.»

Men Georges er falden i Søvn.

Er det ikke en ejendommelig Stemmning, man kommer i ved at læse saa- daan noget — forstaar man ikke i et saadant Øjeblik, at Krigen betyder noget ganske anderledes stort for Ungdommen i de krigsførende Lande end hos os, der kun har følt Krigen ved Kaffe-mangel og Smørrationering!

Guyner døde under en Luftkamp i Belgien, 21 Aar gammel. Ingen saa ham falde, men Tyserne har meddelt, at det ved Lægeundersøgelse var godtgjort, at Døden var indtraadt som Følge af et Skudsår i Hovedet.

Guyner havde ved sin Død nedskudt 54 tyske Flyvere og ved sin Tap- perhed og sit Mod ydte sit Land uvurderlige Tjeneste. Han har da ogsaa faaet sin Mindetavle i Pantheon, hvor Nationens største Mænd jordes — vil Hukommelse af Kaptajn Guyner som et værdigt Symbol paa Nationens Higen mod de højeste Maale.

Det er den unge Generations fornemste Opgave nærmest at arbejde paa at umuliggøre den Slags Heltemod i Fremtiden, og det er ikke Tider til at fylde Ungdommen med Krigslyrik — men vil man forstaa, at den grufule Krig, som nu er endt, ogsaa har haft sine skønne Sider saa behøver man blot at læse denne Bog.

Henry Bordeaux: En Vovehals.
(Ved Adolf Langstedt — Nyt Nordisk Forlag. — 144 Sider.) T. Fr.

En Forretning

i Sand

Af

Irving Crump

Uden Tvivl var det lykkedes den nye »Forretningsfører« at sætte friskt Mod i Fayville Spejderne, for de spiste deres Middag i en Fart, der var i høj Grad fælg for deres Mave, og for Fløjterne paa Møllen Højtede eet, stod de i Keens gamle Lade iført Regnkapper, parat til at begynde paa Forretningerne. Alle undtagen Mat. Han spiste ganske vist ogsaa sin Mad i en flyvende Fart, men i Stedet for at gaa til Hovedkvarteret skyndte han sig ned til Floden og gik i Retning af Fays Papirmølle og Saco Dæmningen. Han gik imidlertid ikke ned paa Hr. Fays Kontor, men rundt om Møllen og ud paa den Bro, der gik over Floden lige ovenfor Dæmningen.

I fulde fem Minutter stod han der og saa ned i den brusende mudrede Saco. Tons af Vand brusede ud af Dæmningens Udløbsrende, tordnede hen over Klipperne foruden, sendende Kaskader af Skumsprøjt op i Luften. Det var et storslaaet Syn, for Floden var usædvanlig opsvulmet paa Grund af den stærke Foraarsnedbør, og Spejderen paa Broen kom næsten til at ryste, da han tænkte paa, hvilken mægtig Kraft det frembrusende Vand besad.

Drengen vendte tilbage til Bredden, og gik langs med den hvirvlende Strøm, til han kom til et Sted, hvor nogle faa Trætrin førte ned i en stor overdækket Hule, hvor det store Vandhjul, der drejede Møllekværnen, stod. Her havde den gamle Tim Canner, der passede Vandhjulet, sit Kvarter.

Den kraftige Mechaniker stod i Døråbningen i Færd med at file Rusten af en stor Øjebolt, medens han nu og da kiggede ud gennem de Skyer af Skum, som omgav ham. Fra dette Sted tog Synet af Udløbsrenden sig næsten frygtelig ud, og Matt standsede et Øjeblik for at se paa det, inden han brølede sit »Goddag«, næppe hørligt,

til Tim. Mat og Tim var gamle Venner. Mechanikeren tørrede Rusten paa Fingrene af paa sine Bukser og trykkede Mats Haand paa den hjerteligste Maade.

»Det er et helt lille Niagara, ikke Tim?,« brølede Drengen for at overdøve Vandet.

»Akkurat,« svarede Tim, »og jeg kan s'gu ikke li' det«. Derpaa gik de sammen ind i Tims private Aflukke, hvor Mat anbragte Sig i en Fælstol.

En halv Times Tid derefter kom Drengen ud igen, og idet han knappest sin Regnkappe om sig løb han saa hurtigt han kunde, op ad Trappens glatte, slibrige Trin. Saa skyndte han sig op ad Hovedgaden og gennem Washburn Alléen, til han kom til Cementfabrikken, der ejedes af Hr. Bryant, Spejderlederen. Den laa i Udkanten af Byen.

Mat mødte den godmodige Spejderleder i Døren til Kontoret. De kom straks i livlig Samtale. Ved Slutningen af denne klappede Hr. Bryant Mat begejstret paa Skulderen; saa tog han sin Regnfrakke paa og fulgte med ham hen til et forfaldent Skur, hvor Hundredret af tomme Cementsekkede laa spredt omkring paa Jorden, og senere over Gaarden hen til den store Sandbank, hvorfra Cementstøberne fik Sandet, som de brugte til at blande i deres Materiale.

Mat forlod Fabrikken med et bredt Grin paa sit freguede Ansigt og et skælmsk Blink i Øjet. Han skyndte sig henimod Hovedkvarteret. Paa Vejen mødte han Ted Britton, Wes Shelton og Stan Smith, Græsslæerne, der var ude at søge efter Arbejde. Efter en kort Samtale skiltes de alle fire i den Hensigt at opsøge alle de Medlemmer af Troppen, som de paa nogen mulig kunde. Mat fandt, efter en kort Søgen, Haveholdet oppe paa Dr. Fergusons Grund, hvor de var ved at skridte de

res fremtidige Arbejdsfelt af midt i Regnen.

Sammen med dem skyndte han sig hen til Hovedkvarteret, og tyve Minutter senere kom Ted, Wes og Stan med Resten af Trappen.

»Kammerater,« sagde Mat, da de atter var samlet, »I er jo alle saa godt udrustet, at I kan modstå Regnen, saa jeg har et Arbejde til jer. Er I varm paa den?«

»Det kan du være sikker paa,« var der adskillige Røster, som svarede, hvorpaa Mat meddelte dem, at de alle skulde gaa op til Cementfabrikkens Oplagsplads og begynde at fylde alle de Sække, de kunde faa fat paa, med Sand.

»Hvad er Meningen? Skal vi til at begynde at handle med Sand?« spurgte Wes Shelton.

»Det er netop det, vi skal,« svarede Mat, idet han gjorde sig klar til at gaa. »Vi skal gøre en Forretning med Sand. Maaske vil det betale sig for os, og — tjå — maaske vil det ikke betale sig for os. Kom nu, Drengene!«

Som Svar fulgte de ham alle ud i Regnen.

Hele Eftermiddagen og langt ud paa Aftenen arbejdede Fayville Spejderne med at fylde Sandsekkene.

Ved Fredten begyndte det at klare lidt op, idet en let Vind havde rejst sig. Mat rettede sig op fra sit Arbejde og saa misbilligende rundt i Horisonten.

»Det ser ud til at klare op,« sagde han mørkt.

»Ja, hvad gør det?« sagde Wes Shelton krigerisk. »Kan du ikke engang lade os tørre en Smule?«

Mat saa spekulativ ud, men sagde intet. De vedblev med deres anstrængende Arbejde lige til Mørkets Frembrud, fyldte det tunge, vaade Sand i Sækkene og hindende dem til. Da de var færdige, blev de to Hundrede

store, svulmende Sække stablede op i Sandgraven.

»Uh, min Ryg er næsten brækket», sagde Stan Smith, idet han strakte sig. »Det er akkurat, ligesom vi var ved at bygge en Løbegrav», sagde Wes Shelton, idet han kastede sin Skovl og saa paa Bjergene af Sække gennem Halvmørket.

»For Pokker, jeg er helt gennemblødt til Trods for Regnfrakkene», sagde Ted Britton.

»Ja», sagde Mat. »Vi er vel allesammen trætte og gennemblødte. Lad os holde op for i Dag og gaa hjem og blive tøet op.« Og Fayville Troppen kastede Skovlene og marcherede ud af Gaarden, trætte og pjaskvaade. Men før de skiltes, sagde den lille ufortrudne Forretningsfører:

»Kammerater, kom op til Hovedkvarteret i Morgen og bliv der, til jeg kommer. Kom tidligt og bliv der hele Dagen, hvis I kan. Vil I det?»

»Det skal vi nok. God Nat, Mate,« led Svaret.

Mat var oppe næste Morgen længe før Fløjterne paa Møllen havde lydt, og endnu før han kastede sin Natdragt, var han henne ved Vinduet og saa ud.

»Storartet, det har regnet hele Natten og regner endnu,« udbød han med Begejstring, hvorpaa han skyndte sig i Klæderne og sprang ned ad Trappen til Proksten.

Mat var den første og eneste Forretningsmand i Fay's mørke Kontor paa Møllen den Morgen. Den gamle, gamle Mand var næppe blevet færdig med Morgenposten, før Spejderen kom ind iført sin Uniform.

»God Morgen, Hr. Fay. Hvad er Prisen paa gammelt Papir i Dag?«, sagde Mat paa en meget forretningsmæssig Maade.

Den gamle Mand saa et Øjeblik forbavset op over Kanten paa sine Brillen.

»I har vel faaet mit Brev forleden Dag», brummede han, »Prisen er ikke steget siden, unge Mand.»

»Kr. 1,20 for hundrede Pund? Naa, saa tænker jeg, vi vil beholde vort Papir til bedre Dage», sagde Mat. Den gamle Mand lagtog ham undersøgende med sine skarpe Øjne, og Spejderen tilføjede:

»For Resten, Hr. Fay, har vi noget brilliant Sand i Sække paa hundrede Pund. De er ikke Køber til det?»

»Sand! Sand! Er du tosset, Dreng? Hvad skulde vi med Sand paa en Pæpirmølle. Ha, ha, hallo!« »Sand, ha, ha, hallo! Det er dog en gevaldig Forretningssans! Dreng! her. Bring jert Sand op til Cementfabrikken. De vil maaske give jer 5 Øre for Sækkene.«

»Maaske«, sagde Mat, »men det her er ualmindelig fint Sand. Vi vil have en højere Pris for det. Vi tænkte blot, at de muligvis vilde købe det. God Morgen, Hr. Fays, og Mat kunde høre den gamle Mand klukke for sig selv, medens han lukkede Kontordøren.

Men Spejderen gik ikke til Cementfabrikken for at sælge sit Sand. Han forlod ikke Møllens Omegn. Han gik kun rundt om Bygningen og ned til den lille Mølle, hvor han stod og lagttog Dæmningen. Vandet strømmede stadigt, mudret og skumende. Det forekom Mat, at det var steget siden foregående Dag, og det Bøl, det nu opsendte, var gnavet og ondskefuldt.

I lang Tid stod Mat der under det dryppende Tagtak, med Øjnene fæstede paa Vandets Overflade, der var fyldt med store Oliepletter. Særlig interesserede han sig for en Flade af Vandet lige under Broen. To Gange medens han stod der, kom Tim Canner, Maskinmesteren, op ad Trinen til ham og stod og saa nogle Øjeblikke med.

»Det er dog nederdrægtigt, Tim«, sagde Mat med et bedrøvet Smil paa sit fregnede Ansigt, »det ser ud som om det — det — hvad? Hvor? Ja, minsmænd. Ih, du glade Kineser! Nu er den oppe over Byen!«

Tim havde afbrudt Drengen ved at gribe hans ene Arm og pege ud paa et Sted i Floden nær ved Broen, hvor en mærkværdig Krumning viste sig paa det ellers rolige Vand. Den lignede akkurat den Hvirvel, der fremkommer, naar man trækker Proppen ud af et halvfylt Badekar.

»Det er begyndt, lige netop som jeg sagde«, sagde Tim. »Og hvis den Gamle ikke skynder sig, saa vil hans Dæmning være ødelagt før Aften. Han vilde ikke ofre 200 Kr. paa at faa tre nye Fjæl sat i sidste Efteraar, da jeg sagde det til ham, han mente, den nok kunde holde Forsaaret over, til Trods for hvad jeg sagde. Jeg vidste, den ikke kunde staa for Forsaaredbørene.«

Derpaa vendte han sig og løb langs

med Møllens Væg til Fays Kontor, der

Straks efter kom han tilbage og Hr. Fays viste sig bag ham uden Hat og Frakke og med et bekymret Udtryk i sit gamle Ansigt. Tim pegede ud mod Midten af den strømmende Flod, og den gamle Mand saa igennem sine Brillen paa den skabnesvangre Hvirvel.

»Det er slemt, Tim. Det er meget slemt. Jeg tænker, vi sætter nogle nye Planker i«, sagde han nervøst.

»Nej, det kan vi ikke gøre nu — vi maa hellere skynde os og lægge nogle Sandsekké i Løkken, eller det vil koste Dem 20.000 Kr. til en ny Dæmning inden Aften. Hullet der bliver sandelig ikke mindre af, at alt det Vand løber igennem det. Det bliver større for hvert Minut. Sand behøver De, Sand i Sækké.«

Den gamle Mand saa paa Tim og gned sine Hænder nervøst. »Sand, Sand, hvad — hvad —«, og saa gled et anstrengt Smil over hans Ansigt, thi mærkværdigvis kom netop i samme Øjeblik en Dreng i Spejderuniform slentrende gennem Regnen.

»Halloj, Mate, raabte den gamle Mand, »du sagde, at du havde noget Sand til Salg. Hvormeget —«

»Ja, to Hundrede Sækké; parat til Leverings«, sagde Mat hurtigt.

»Godt, og — og jeg vil give jer 5 Øre for Sækkene«, sagde den Gamle.

»Nej, De betaler een Krone og tyve Øre for hundrede Pund Papir, og Sand er vel mere værd for Dem i Øjeblikket end Papire, sagde Mat.

»Vel, jeg vil betale jer een Krone og tyve Øre for Sækkene, naar I sætter det, hvor Tim siger, indvilligede Fays.

»Det er en Handele, raabte Mat.

Fem Minutter senere raslede et To-spændskorsett op til Spejderne Hovedkvarter, hvor alle Spejderne var samlede, og tyve Minutter senere blev den trukket op af Sandgraven, hvor fjorten lystige, unge Mænd og Kuskene Jerry havde læst den med Sandsekké.

Det første Læs nåede Floden i mindre end en halv Time efter Bruddet i Dæmningen var opdaget, men til Trods for Spejderne hurtige Arbejde, var den elipseformede Hvirvel i Vandet blevet større, saa at den nu var ca. tre Fod i Diameter. En Linie paa syv Spejdere gik ud paa Broen (de syv andre var blevne tilbage i Sandgraven), og under Tims Ledelse begyndte de at

bære de tunge Sandsekké fra det Sted, hvor de blev aflæst og til midt paa Broen. Der vippered en Spejder med ned i Vandet, og lagttog dem, medens de hvirvlede ned i Løkken.

I to Timer arbejdede Drengene tapert paa at stoppe Hullet. Til en Begyndelse syntes det, som om deres Anstrengelser ikke nyttede noget, for til Trods for Sandsekkene vedblev Hvirveln i Vandet at være lige stor; men lidt efter lidt blev den mindre og efter nogen Tids Forløb, var der kun et Par smaa Krumninger, hvor Hullet havde været. Imidlertid blev de ved at stable op, indtil hver Sæk var brugt, og tilsidst var en mægtig Barriere bygget op for Hullet i Dæmningen. Saa begav Spejderne sig, trætte og gennembløede til Skindet, ind i Hr. Fays Kontor, hvor varm Kaffe med Brod ventede dem sammen med en Check paa 350 Kr.

»To Hundrede gange een Krone og tyve er da ikke 350 Kr.«, sagde Mat.

»Det er 350 Kr. værde, sagde gamle Hr. Fays, »og jeg maa sige, at det var en udmærket Handel, min Dreng, og jeg beundrer dig for den. Men hvorledes havde du faaet alt det at vide.«

»Aah, jeg huskede, hvad Tim havde sagt mig, om de brønsfældige Planker i Dæmningen sidste Efteraar«, sagde Mat.

»Javel, javel, han fortalte ogsaa mig det; men jeg troede ikke, de vilde give efter«, sagde Hr. Fays.

»Men det gjorde jeg«, sagde Mat med et Grin, »og jeg syntes, det vilde være en god Ide at være forberedt paa en Ekspresordre paa Sande.«

»Det var en udmærket Forretning, min Dreng, en udmærket Forretning«, sagde den gamle Mand, idet han begejstret gned sine rynkede Hænder, for han forstod altid at værdsette Forretningssdygtighed selv hos sine Konkurrenter. Saa tilføjede han eftertænksomt:

»For Resten, saa tror jeg, Frisen paa gammelt Papir er steget lidt, siden jeg gav jer mit sidste Tilbud. Det ser ud til, at den højeste Pris for Resten af Sommeren bliver omkring een Krone og tres Øre for jer Dreng.«

Mat valøiede en Kop Kaffe i sin Iver efter at komme til at trykke den gamle Mand i Haanden.

ET FRONTBESØG

AF TROPSFØRER BONDE

Den store, graa Militærbil, som Overkommandoen havde stillet til min Raadighed, banede sig langsomt Vej igennem det Mylder af Dyr og Mennesker, der befolkede den brede, italienske Landevej.

Vejret var prægtigt, lidt køligt, i den tidlige Morgentime. En straalende Septembersol spillede hen over de gyldentgule Majsmarker med de tunge, tykke Kolber.

Min ledsagende Officer, Major Horvat, og jeg var ikke fri for at fryse lidt; faa Dage i Forvejen havde vi stønnet af Varme. Jeg husker en Scene fra »Kime, Sceneriet, de brogede Billeder fra den store indiske Landevej.

Ogsaa paa denne Vej, der jævnt stigende førte fra Vittoria ud mod Fronten, var Sceneriet broget nok.

Vi maatte standse for at lade en endeløs Trænkolonne passere forbi. De smaa Heste, nylig komne fra Ukraine eller Kroatien, skulede mistænksomt til det graa Uhyre, enkelte forsøgte, trods Kuskenes Protest at passere forbi i Grøften. Længere fremme atter en lang Kolonne, Bjærgartilleri. Hestene, som bar de smaa, lette Kanoner skilt ad i flere Stykker, var nogle gamle, trænede Fyre, som nok kendte en Bil. Saa sad vi fast midt i en brølede, skubende og malsende Drift langhornet, ungarsk Kvæg, Mad til Fronten. Imellem lundede nogle sorte, italienske Bøfler med de stærke, buede Horn, flegmatisk afsted.

Vi suste forbi en Batalion Bosniakker, prægtige Skikkelser med

lynende, sorte Øjne. Syngende var de paa Vej udefter, ud til Savn og Kamp, til Død og Lemlestelse.

Italienerne skal have en voldsom Respekt for disse Tropper, »de graa Djævle« kalder de dem.

Langs Landevejen sad Kvinder og Bern og slog Skærver. Paa den Maade tjente de lidt til Livets Ophold. Paa enkelte Steder arbejdede italienske Krigsfanger. Det Arbejde, de kunde præstere, var vist ikke meget værd, elendige saa de ud, baade hvad Helbred og Klæder angik.

Nu naaede vi den egentlige Frontzone. Landevejen var paa begge Sider maskeret med lange Sivmaatter, der ogsaa med 100 Meters Mellemrum var ophængt tværs over Vejen. Alle Vogne, Automobiles og Kanoner var til dækkede med Kviste og Grene, alt for at skjule dem for fjendtlige Flyvere. De store Kanoner var overmalede med grønne, brune og hvide Farver. Enkelte Soldater havde paa Jignende Maade udsmykket deres Staalhelme. Det kaldte man »Camouflage«.

Rundt om os begynder Maskingevarer og Flyverkanonerne at arbejde. Chaufføren styrer øjeblikkelig Bilen ind imellem nogle sønder-skudte Huse. Nogenlunde i Dækning kan vi lagttage en stor italiensk Maskine, en saakaldt »Caproni«, som ret lavt svæver hen over Stillingerne, antagelig for at fotografere. Det er før hændt, at en saadan »Caproni« har observeret en Bil paa Vejen, trods al »Camou-

flage«, og under en dristig Manøvre beskudt den med Maskingeværer, da Biler som oftest bringer høje Stabsofficerer fra og til Stillingerne. Saa forsvandt Italieneren uskadt, og vi kørte videre.

Det var en forholdsvis rolig Formiddag med ringe Skydning; var man mon træt?

Vi svingede ind i en Tværdal, og med en Underofficer som Fører vandrede vi opad mod den lagttagelsespost, hvorfra man havde tilladt mig at følge Kampen.

Det var en ganske smal Sti, travet til af Tusinder af svære, sømbeblaadede Støvler.

Vi passerede flere Batterier Feltartilleri, lettere Haubitser og en enkelt af de store 30,5 cm. Haubitser. Kun Feltartilleriet var i Arbejde. Det var let at se, at Folkene havde Øvelse. Det minder stærkt om Kulløpere i Frihavnen.

Stien førte op igennem en Lund af prægtige Rødkastanjer, Frugterne var lige ved at være modne. Inde under Træerne havde Soldaterne tømret sig smaa Sommervillaer og gennemgaaende skabt nogle ganske gode, maleriske Boliger. De tjenestefrie Soldater sad udenfor og lavede »Morgentoiletter«, de fjernede alle overflødige Beboere i deres Skjorter. Iøvrigt havde man kun ringe Indtryk af, at det virkelig var Soldater, de var nemlig iførte alle mulige civile Klædningsstykker. Ved Fronten tager man det ikke saa nøje.

Efter en Times Marsch naaede vi op. Vor Fører forsvandt i et Hul.

og vi fulgte efter. Forinden havde vi hver faaet en Gasmaske. Igennem en lang overdækket Gang, sprængt igennem Klippen, kom vi ind i en rummelig Hule, hvor 2 Officerer havde deres Lagtagelsespost. Igennem en ca. 20 cm bred Revne kunde man lagttage hele Stillingen nedenunder i Dalen og en meget betydelig Del af den fjendtlige Front.

En magelig Stol, der aabenbart stammede fra et eller andet bedre Hus, en Kikkert og nogle Kort udgjorde hele Bohavet.

Foran midt i Billedet løb Flævefloden med sine brede, sandede og stenede Bredder. Paa denne Side kunde man se de østrigske Skyttegrave, en Labyrint af Grøfter igennem hele Terrænet, med Fjgtraads- og andre Spæringer foran.

Først heroppe fra fik man et rigtigt Indtryk af, hvilket uhyre vanskeligt Kampterren de norditalienske Vinkulturer er. Det er næppe muligt at se 20 Skridt frem for sig, i den Grad hindrer Vinranker, Mørbærplantninger og Majsmarker ethvert Overblik.

Paa den anden Side af Floden anede man de italienske Stillinger, man saa absolut intet. Af og til satte en enkelt Skikkelse i Spring tværs over Vejen.

Midt i Floden laa Resterne af en sprængt Bro. Tilvenstre laa de yderste Udløbere af Venetiens Alper. Paa en Pasvej opefter kunde man tydeligt se en Kolonne Lastbiler, der langsomt kravede opad.

Midt for laa en ganske lav Højderyg, det meget omstridte Mntello, hvor Østrigerne for en kort Tid havde bidt sig fast, men af praktiske Hensyn igen havde opgivet. En ganske svag Dis laa ud over hele den store Slette. Langt ude i det fjerne glimtede Venedigs Taarne og Kupler.

Foran Montello og umiddelbart ved Floden laa en større Fabrik, Riva secca, med en Del Huse. Disse og Brohovedet til den sønderskudte Bro blev beskudt af østrigske Artilleri.

Et kort Glimt, en Fontæne af Jord og Murbrokker og et Murstykke eller en Skorsten lagde sig træt til Hvile.

Bag Montello var Glimtene hyppigere. Det var Stationen Montebelluno, det gjaldt. Østrigske Flyvere havde berettet om meget livlig Trafik i de sidste Dage.

Udover dette var alt saare fredeligt. Krigens Gru sporedes ikke her. Vi forlod Posten og begav os over en Sænkning mellem denne og den næste Post. Man havde raadet os til at gøre en lille Omvej for at gaa dækkede, men paa mit udtrykkelige Ønske gik vi den lige Vej. Resultatet udeblev ejhellert. Næsten øjeblikkelig svirrede de første Geværprojektiler ind mellem Trærne, efterfulgt af nogle Granater. Nok saa gemytligt brummede de gennem Luften, men de var vist ikke beregnede for os. De slog ned og eksploderede langt bag os, antagelig mod et østrigsk

Batteri, som vi ikke kunde se fra vor Standplads.

Vi tog et lille Hvil. Jeg laa paa Ryggen i det bløde Græs mellem Kastanjerne og stirrede op i den solglitrende Luft, hvor Granaterne fulgte en usynlig Bane. Dejligt var der herude, Sol og Varme, grønne Træer og Blomster. Det var som at være paa Skovturf. Hvor ufatteligt, at Mennesker paa en saa skøn Dag kunde nænne at gøre hinanden Fortræd.

Fra den anden Post havde vi Terrænet syd for Montello for os. 6-7 østrigske Observationsballoner stod i den stille Luft som morsomme, kluntede Pølser. Posten som Observator er ikke ufarlig. Gang paa Gang er en saadan Ballon skudt ned, og Manden maatte da redde sig ved at springe ud med Faldskærmen.

Paa Hjemvejen mødte vi flere Automobiler med haardtsaaende og Grupper af lettere saarede.

Vi kom netop hjem i rette Tid til Middagen hos General, Fyrst Schönborg og endte Aftenen i en Biograf.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede, frugter færes.

..... »SANA«
Telf. 5650. Skindergade 28

Husk Lommebog for Skoleelever paa Ønskeseddelen

Stille Drenge! Det ere graa Ulv, der taler. — Kast noget mere Brænde paa Ilden, Erik, og stik mig saa min Fibe, Wolle — Det var Aarhusspejderne, I vilde høre om.

Ser I, vi har allerførst selve Aarhus, og det er den mest ideelle Spejderby, der findes her i Landet, tilstrækkelig stor til at flere Tropper kan arbejde uafhængigt af hinanden og alligevel ikke større, end at vi kun har et Kvarters Vej til det mest knippelfine Terrain, der findes. De store Øvelsespladser Nord for Byen ved Charlotteløvej, Brabrand med sin Sø, sine Bakker og Constantinsborg Skove mod Vest; mod Syd de uendelige Marsselsborg Skove, der i Tidernes Løb har været Jungle, Slagmarker, Postrøversslugte, og Guderne maa vide hvad, alt efter Recepten: Linien Frederikshøj—Thorsmølle—Varna—Selbstria—Mindestenen—Ørnereden. Mod Øst har vi Eventyrlendet Mols hvem kender ikke Navne som Mols-hoved, Femmøller og inderst i Bugten — et Sted, hvis nøjagtige Beliggenhed kun Søfolk og Aarhusspejdere kan udpege, selve Kåle — Spejderklangen gaar aldrig af det Navn, og de halvtvilgroede Diamantgrave minder endnu den besøgende derom.

Vi kommer saa til Spejdere selv — det var i Tidernes Morgen, dengang, da Spejderbogen kom frem, — da existerede der rundt i Byen en Del Drengbander, der lededes efter halvt militære Principper og udkæmpede drabelige Slag — naa, ja, de fik fat paa dette Vidunderet af alle Bøger, og saa blev der sat Fart paa det Hele, der samledes Sækkelærred og Sejldug i Massevis, og mangen en Villa Gennemtræk opstod, det var jo klart, at der skulde ligges i Lejr, saa højtideligt tog man det ikke dengang,

Aarhusspejderne

og Teltet sloges op, hvor det nu passede bedst. Gjorde Godsejeren Værel, vel, saa var Kartofflerne fra hans egen Mark et udmærket Forsvarsmiddel.

Mere hæderlige Patruiller havde vi jo ogsaa, og de fik dannet det faste Grundlag, der skulde holde for gennem Aarene, og den 1. Februar 1911 opstod gamle 1. Aarhus med en af Kendingene fra Kålelejren, nemlig Adjunkt Knudsen som Fører kraftigt støttet af Adjunkt Møller.

Der blev hurtigt sat Fart paa den nye Tropp, den var ikke bange for at tage fat, hvor der var noget at bestille, og som Følge deraf er de Bedrifter — maaske er det ret ubeskedent at bruge det Ord — den i Tidens Løb har udført, utallige. I skulde bare høre, naar gamle Dreng kommer sammen — Husker du — det var der, hvor vi — dengang, da du — o. s. v. et Utal af Navne og Ting, der alle fortjente at nævnes, men I faar nøjes med lidt af det. Efter Nørrejyskes System optog vi straks Ideen med Foraarsturneringerne og har baade som Tropp og siden i Division hvert Aar hentet et Læs af Præmier hjem. — De to ældste Spejdere gaar endnu og fortæller om Turen til Lillering og Øvelsen under Generalmajor Arendrup om Lejren, ved Lillering og Spejderchefen, Oberst Liljefalks Besøg, der bevirkede at Østjyske blev oprettet. Selvfølgelig deltog Troppen i Kålelejren; fra Lejrprogrammet husker vi jo endnu: »en Kommando, Aarhusspejder etablerer Lejren.« Blandt andre store Ting skal jeg nævne: Malmølelejren, Turneringerne i Silkeborg, paa Himmelbjergene, i Horsens og i Aarhus, de jyske Spejders Lejr og

og Slaget ved Himmelstrup, Mols-hovedlejren og Korpsturneringen med Vandreløjren i Nordsjælland, hvor vi erobrede Rævehalen til Divisionsstanden; Patruillen med de korte Ben og Myggesløret, som Spejderchefen ynder at tale om, var nemlig fra Aarhus. Desværre er det jo kun de større Navne, jeg kan opgive, for at kunne høre Klagen i dem maa man have været med. Saa har vi selvfølgelig assisteret ved Poltthundeeopvisninger, Samariteropvisninger, Valdemarsdag, Juleindsamlinger, Børnehjælpsdag, solgt Hestblomster, Mærker og Flag i en Uendelighed, vi kan ikke klage over, at Folk i Aarhus ikke har Brug for os, dertil kommer vore egne Opvisninger, der har strakt sig helt til Skanderborg. De har som Regel været ret improviserede, men har altid gjort Lykke, jeg husker saaledes, at vi engang først begyndte at tale om, hvad vi skulde lave, da vi var paa Vej til Opvisningspladsen — Programmet var i Orden, da vi kom derud, og det forløb planmæssigt.

En særlig Omtale fortjener Ravnse og Ravnsehuset — hvor mange har ikke misundt os det — og Minderne, der knytter sig dertil, Officersmessen, Folketsten, hvor Ilden klintrede i Kamelen og Baron Rosenkrants om Aftenen fortalte Eventyr fra the far west — det Land, som Ravnse saa glimrende mindede om. Loftet, hvor en velvoksen Division kunde faa Plads, Køkkenhaven, Flagparaden, Skærnten og Søen med Tømmerlaadene og Baadene. Aarhusspejderne var de første, der tog Huset i Besiddelse, og de sidste, der forlod det, før det blev revet ned; men Seer, Skoven og Sophiendal har vi endnu, det var her den store Divisionsnæledcampagne i Efteraaret stod.

Dreng, Klokken er mange, nu

kun til Slut nogle Navne og lidt om Organisationen, hvem kender ikke Regnar Knudsen og spørg blot en Aarhusspejder om Worsøe, Lærer Svendsen, Hundedvad, Dalhoff, Baron Rosenkrantz og Berg, alle gamle Førelere. Da der først var kommet Gang i det, blev Troppen snart delt i to, senere opstod Marsseleborgtroppen; men dårlige Tider fordrede, at Stumperne sloges sammen, nogen Tid stod 1. Aarhus alene, men i Fremgangsaaet 1916 genopstod 2. Aarhus, der endelig i Aar efterfulgtes af 3. Aarhus, Thiede og Wølfgang rejste bort, den ene til Singapore og den anden Guderne maa vide, hvorhen; men under Løvschall, Udson og Bent Møller oprettedes saa den nye Kolonne, der saaledes atter forenede det hele, denne Gang uden de knippelenergiske nye Førelere, Løjtnant Jacobsen, og det varer ikke længe inden Kolonnen giver Plads for 4. Aarhus.

Drengene selv — ja, raskere Drengene finder I ikke, Knokkelpatruiller af den anden Verden — store Strateger er de ikke, og derfor fik de ogsaa Kle af Divisionens andre Troppe paa sidste Øvelse. Det er som Ejse siger: »I gamle Dage kunde vi sagtens klare den alene, men naar vi nu vil ordne en 20—30 Dreng ad Gangen, saa kommer der straks en af disse hervæsende Dømmete færende og siger, du er færdig, saa mange kan du ikke klare paa en Gang. Aarhusspejderen er altid i knippel godt Humør, om han vader gennem Ælten, er det altid med en Sang, jer kan han jo synge sønder og sammen. Naar I ser en Aarhusspejder, ligegyldig om han er Fører eller Menig, kan I være sikker paa at træffe ham med opsmægede Ærmer og bare Knæ, og I behøver ikke at komme til Aarhus for at se ham, han slaar sit Telt op over hele Landet.

Nu er Klokken 10 — — til Køjs — Vagten er jo i Orden; men husk at send en Mand efter Havregryn i Morgens tidlig.

Godnat!

EN RIGTIG JULE GOOD-TURN

Søren snappede sin Hue og sine Skøjter og tog Trappen i tre Spring. Nede i Entréen havde han nær væltet sin Mor, saa travlt havde han med at komme afsted.

»Naa, naa lille Søren«, begyndte hun blidt, »det haster vel ikke saa . . .« Nu fik hun imidlertid set Fyren nærmere an.

»Men min søde Dreng«, fortsatte hun forferdet, »du tænker da ikke paa at gaa ud i den frygtelige Kulde uden Overtøjs.«

Søren var allerede halvt ude ad Døren.

»Søren!«

Tonen, det blev sagt i, var ikke til at tage Fejl af, og Søren fandt sig uden Vævl i sin Skabne. Han blev haltet inden for Døren, fik et mægtigt Uldtørklæde slynget tre Gange om Halsen, et Par tykke Vanter paa Hænderne og blev iført en svar Overfrakke.

»Og saa maa du være hjemme, inden det bliver mørkt — husk det min Dreng.«

Søren var allerede langt nede ad Gaden. —

Det var Juleaftensdag med klart Vejr og let Frost, der var stærk Færdsel i Gaderne og Trængsel i alle de store Strøgforretninger, som Søren passerede. Og det saa virkelig ud, som alle Folk var ligesaa glade og havde ligesaa travlt som Søren selv. Næ, dog ikke alle, for af og til kom han forbi en mager og sygelig udseende Kvinde med et lille blidt Barn paa Armen eller en sølle pjaltet Dreng, der stod og solgte Sprællemænd eller en gammel krumrygget Morille, som sad og frøs paa en Trappe. De havde slet ikke travlt og ej heller saa de synderlig glade ud — men Søren lagde slet ikke Mærke til dem midt i Folkevrimmelen og Feststemningen.

Han var selv i det mest glimrende Humør og optaget af alle de Glæder, som denne dejlige Dag skulde bringe ham — han havde rigtignok alt for travlt til at tænke paa andre.

Søren skod Genvej gennem Smagsgaderne til den nærmeste Sporvogn.

I en smæver Gyde stod en lille pjaltet Pige og græd, rigtig tudebrolede. Hun var tyndt pakklet, hendes Træsko var gamle og hullede, hendes nøgne Arme havde hun lagt op ad den kolde Mur, som hun stod og lænede sig imod. Et Par Gadedrenge stod narved og drillede hende. Baade Kulde og Graad gennemstyrede den lille spinkle Pige.

Hadde nu Søren været mindre optaget af sig selv eller havde han blot erindret, at han endnu den Dag havde en Knude paa sit Tørklæde, der skulde fortælle ham et og andet angående det Spejderløfte, han engang havde aflagt, ja, saa havde han vel nok spurgt den stakkels lille Pige, hvad hun græd for — og saa havde denne Fortælling faaet en helt anden Slutning.

Men Søren var som sagt optaget af helt andre Ting end Tanken paa en ringe Jule-good-turn — ja, han var endda tankeløs nok til at finde det upodrigt at staa sunde og tude paa aaben Gade.

»Aa, hold dog Mund Tøse«, sagde han, »aldt han løb forbi hende, og Gadedrengene skreg: »Tude-Torte, Tude-Torte. Gaa hjem og sig det til din Mor!«

Men den lille Pige bare græd og græd, og hun turde netop slet ikke komme hjem til sin Mor — saa ulykkelig havde hun aldrig følt sig før.

Og det vil slet ikke sige saa lidt.

Saa prægtig en Skøjtedag syntes Søren aldrig, han havde haft. Aldrig havde Isen været blankere og haardere, og aldrig havde Søren udmærket sig saadan som i Dag. Med sine fine Skøjter skar han de smukkeste »Vasere« i den blanke Is, saa det sang, og Kammeraterne havde givet Søren et Hurra for den fine »norske Kæde« han lavede, ja, der var endog en stor Dreng, som havde sagt, at han nok vilde blive »Skejto-Mester«, naar han blev stor.

Jo, Søren var dygtig, baade til det ene og det andet, og han vidste det godt selv.

Det blev saa underlig tidligt mørkt den Dag, syntes Søren, og pludselig forstod han hvorfor. Det luftede koldt, et Par stærke Vindstøt for hen over Isen, og enkelte hvide Fnug begyndte at stryge forbi ham i Snirkler og Sving. Da Søren saa op, lagde han Mærke til, at Luften højt oppe var myldrende fuld af Myriader af smaa Snefnug, der hvirvledes rundt mellem hinanden.

Det blev et Snefald saa voldsomt, som man ikke i mange Aar havde haft det paa den Aarstid. I uendelige Mønstre lagde Sneen sig hen over Jorden og hyllede alt i sin varme bløde Kaabe.

Det kan nok være, at Søren, fik spændt Skøjterne af og kom afsted hjemad. Han var saa jublende glad — saa prægtig hvid en Jul havde han slet ikke turdet haabe paa. Herlig var Jorden i sin dejlige Vinterpels. Søren sank dybt ned i den bløde løse Sne for hvert Skridt, han tog — og nu maatte han synge, saa glad var han. Hans Kinder blussede, og hans Øjne tindrede af hele den stærke Fryd, som saadan en lille sund og rask Dreng nødvendigvis maa føle i saadan et prægtigt Vejr paa en Juleaften.

Inden Søren naaede Byen var alt hvidt saa langt Øjet rakte — Sne over Haver og Gærder og Hegn. Sne over Husene og Gaardenes straaettede Tage og Sne i tykke Lag, som laa og tyngede Træernes Grene mod Jorden.

Da Søren skød Genvej tilbage gennem de mørke Smaagader, saa han i det svage Skær af en Gadelyste et lille forhutlet Væsen, som sad sammenkræbet og ubevægelig paa Trappen i en Kælderhals, halvt dækket af Sneen, som Blæsten her havde føget stærkt og lagt i en stor Drive.

Det var den lille Pige fra før. Hun havde søgt Løse den kolde Blæst, som hvirvlede Sneen gennem Gaden. Nu græd hun ikke mere, den lille Stakkel, Græden var tilsidst forstummet, og træet og udmattet, som hun var, havde Søren taget hende, og Sneen lagde sig over hende, næsten kærtegnende, i Lag paa Lag.

Søren standsede brat, han stod et

Øjeblik stille og saa paa den lille Pige uden rigtig at forstaa, hvad der skete med ham. Han tænkte slet ikke paa noget som helst, stod blot og saa og saa og følte, hvorledes den glade Søren men i ham sagnetes — alt blev saa tyst, og tilsidst mærkede han, at han stod og frøs.

Saa tog han blidt den lille Pige under Armene og løftede hende op. Hun saa forbavset op paa ham, og der kom noget underlig forskræmt i hendes Blik, som gjorde Søren ganske blød om Hjertet.

»Hvorfor gik du ikke hjem?«, spurgte han sagte.

Men nu tog Pigen til at græde og Søren maatte trøste hende og love, at han nok skulde hjælpe hende, hvis han kunde.

»Tor du maaske ikke?«

»Nej«, hulkede den lille, »for Mor vil slaa mig, naar jeg kommer hjem uden Pengene.«

Op saa fortalte hun om, hvorledes hun om Morgenen var sendt ud for at sælge Juletræsdynt, som Familien havde lavet. Men en stor Dreng havde taget Kurven fra hende og var løbet bort, baade med de Skillinger, hun havde faaet ind, og med Resten af hendes Sager. Hendes Fader havde ligget syg i Maaneder, hendes Moder kunde ikke gaa ud af Huset, fordi der for nylig var kommet en lille Søster, og de Fenge, hendes Broder havde tjent ved sin Byplads, var allerede brugt for to Dage siden. Alt, hvad de kunde undvære af Klæder og Møbler, var forlængst sat paa Laankontoret, og efter Jul vilde de blive sat paa Gaden, fordi de skyldte Husleje for over to Maaneder. For de Fenge, hendes Smule Juletræsdynt indbragte, skulde de have haft lidt Mad i Julen. Hele Familien sad og ventede bare paa at hun skulde komme hjem med de Fenge — og nu havde hun slet ingen.

Søren havde nok hørt, at der var Folk, som led Nød, men det havde aldrig gjort noget stærkt Indtryk paa ham, fordi det hele kun var Ord for ham, noget vagt og fjærnt, som han ikke forstod helt — aldrig før havde han haft Nøden saa nær inde paa Livet, saa dybt følt, hvad de Ord »at lide Nød« i Grunden betød.

Han tøvede ikke, fordi han ikke paa en Prik vidste, hvad han havde at gøre,

han stod blot tavs et Øjeblik, fordi han kom til at tænke paa, om hans Far og Mor og alle de glade Mennesker mon heller ikke vidste, hvad det var at lide Nød, og hvordan de, hvis de vidste det, kunde gaa rundt og være saa glade, naar saa mange, mange Mennesker rundt i Baggaarde og Kvistkæmmer led den bitreste Nød.

Den lille Pige stod og saa paa ham med taaerløse Øjne. Hun kunde ikke græde mere nu, og hendes Fortvivlelse havde vejet for en dump Sorg, der havde gjort hendes Ansigtstræk slappe og givet det lille Ansigt et gammelt Udseende. Hendes Kinder var blege og hule, henover den lille Barnepande trak sig allerede tydelige Rynker, der var slet ingen Glans i hendes Øjne.

Søren rev sig brat ud at sine Drømmerier. Han syntes pludselig, at han var blevet større og stærkere — og meget ældre. Han tog den lille Pige ved Haanden og førte hende lige hjem i sin Moders Køkken.

Der vankede Ingen Skænd den Aften, fordi Søren kom hjem længe efter, at det var bleven mørkt, ja, han fik endog Lov til at følge den lille Grete hjem til hendes Fader og Moder, for hans Forældre forstod, at den Tilladelse var den største Julegave, de kunde give ham. Ved den ene Haand havde han den lille Pige, og i den anden bar han en stor Kurv svingende fuld af god Julemad og alle mulige rare Sager, og i Lommen havde han en skinnende blank Guldtylvkrone til Gretes Mor.

Det kan nok være, at der blev Glæde i det lille Hjelm. Men da Gretes Mor fik at høre, at hun ikke havde turdet gaa hjem af Frygt for, at hun skulde slås hende, blev hun helt bedrøvet.

»Åh, mit Barn, hvor kunde du tro saadan noget, grød hun og drog sin lille Pige ind til sig. Nu græd ogsaa Grete, men denne Gang var det af Glæde, og Søren syntes, at hun i Grunden var en helt sød lille lyslokket Pige.

Da Søren kom ned i den skumle Baggaard, stod han et Øjeblik stille og saa op mod den klare Frosthimmel med de Tusinder af tindrende Stjerner. Han syntes, at Stjernerne aldrig før havde skinnet saa klart og blinket saa venligt ned til ham.

»Dette var en rigtig good-turne«, tænkte han ved sig selv, »hvor mange

af mine Spejder-Kammerater gør mig mon den efter i denne Jul? Man maatte smile ved Tanken om, at han før havde haft svært ved at finde paa en ny good-turn hver Dag. Hvad var det dog ikke for Smaatterier, han før havde følt sig tilfreds med - n. n. nu vidste han, hvad en good-turn er for noget. Det kunde være godt nok med de smaa daglige good-turns, men man maatte dog ogsaa - af og til præstere de store good-turns, som man kan mærke, hvad er. Og havde han saa i Grunden mærket selv denne? Var det ikke gaar saa nemt for ham dette her, havde det været noget personligt Offer? Nej, Søren anede, at der var good-turns, som var meget større og ædlere - og hans Tanker tog endnu videre. Flugt.

Selv om alle Spejdere i Landet havde gjort saadan en good-turn, som den han tilfældigvis havde gjort i Aften - vilde der saa alligevel ingen være, der led Nød? Et nyt stort Perspektiv aabnede sig for Søren, den 14-aarige Dreng førstod, at hans good-turn var en Draabe i Havet, kun en Nødhjælp, og der opstod i ham en levende Trang til at trænge til Bunde i dette store Spørgsmaal, en Impuls til engang naar han blev stor at medvirke til ikke at lindre men at afskaffe Nøden. -

Som han stod der og tænkte disse mærkelige modne Tanker, som hans Hjerne aldrig før havde huset blot mindste Glimt af, hørte han hviskende Stemmer bag Plankeværket ind til Nabogaarden.

»Altså Kl. 9, Sofus, i Porten til den rige Bagermester Mørcks Gaard«, sagde den ene af Stemmerne.

»Javel, Carl, og husk nu Dirkenes, vi har filet til«, svarede den anden.

Søren skyndte sig bort. Den rige Bagermester Mørcks Gaard! Dirkenes vi har filet til! Det smagte lidt af Indbrud, syntes Søren. Men hvad vilde de dog i Mørcks Gaard? Gøre Indbrud i Bageriet? Var det mon to sølle forslutte Fyre, som bare vilde stjæle Brød? Eller var det mon Kassen, de vilde aflegge et Besøg - eller maaske begge Dele?

Og saa hos Kaj Mørcks Fader! Næ, Søren var ikke i Tvivl om, hvad han skulde gøre. Paa Hjemvejen kiggede han indenfor hos Kaj.

»Gaar du med en Tur i Aften«, spurgte han.

»I Aften«, udbød den forbavrede

Kaj, »Juleaften! Næ, ved du hvad Søren -«

»Ja, netop i Aften - vi skal paa Spejdetur, ser du! Og vær saa rar at tage Nøglen med til Bagderen til din Fars Bageri.«

Kaj saa maabende paa ham og begreb naturligvis ikke et Muk af det hele. Men Søren satte ham snart ind i Sagen, og de lagde nu en omhyggelig Plan for Operationerne. To andre af Patruljens stærkeste Spejdere skulde deltage, og Søren lovede at give dem Besked. Men det blev udtrykkelig aftalt, at ingen Voksne skulde indblandes i den Historie. Det havde Søren bestemt forlangt. -

Klokken 8½ samlede de fire Spejdere udenfor Mørcks Bageri. De to blev lagt i Baghold for at spærre Porten, saa snart Tyvene havde passeret den, men Søren og Kaj tog Ophold lige indenfor Bagdøren til Bageriet.

De sad temmelig længe og ventede, og som de sad der i Mørket uden at male et Ord faldt Tiden dem dobbelt lang.

»Tror du de kommer?« hviskede Kaj. »Vær du ganske rolig«, svarede Søren, »de var begge altfor opsatte paa denne Skarnstreg, til uden videre at opgive det hele.«

»Men sæt, det nu er to voksne Mænd - saa slaar de os jo rent i Smædder, fortsatte Kaj, »det var vist alligevel galt, at vi ikke underrettede Fars.«

»Er du bange?«

»Næ, nej - jeg mente bare . . .« »Naa, saa hold Mund! Vi er her fire stærke Karle, og efter alt at dømmes er det to ganske unge Knægte, som vi kan vente Besøg af.«

Da de havde ligget lidt, begyndte Kaj igen: »Jamen, sæt det nu slet ikke er her hos Fars, de vil bryde ind. Det kan jo være, at de allerede i dette Øjeblik er ved at udplyndre en af Naboserne her i Ejendommen.«

Søren skulde til at spørge, hvad Kaj troede, de to Spejdere i Porten da skulde foretage sig, men nu led der listende Trin udenfor.

»Stilles«, hviskede Søren, »der hæder dem - vær nu bare parat!«

Kaj vovede knapt at trække Vejret, og hans Hjerne slog saa stærkt, at han blev helt bange for, at Tyvekngtene der udenfor skulde kunne høre det.

Heller ikke Søren var særlig dristig. »Sæt, at jeg nu alligevel skulde have taget fejl af Stemmerne. Hvad i Alverden gør vi, hvis det viser sig, at vi staar overfor et Par voksne Mænd?« tænkte han ved sig selv.

En Dirik blev forsigtigt stukket ind i Laasen, det gav et lille Smæld, hver Gang den blev drejet rundt - den var alt for kort i Kammen. Saa blev en anden prøvet. Nu gjaldt det. Søren følte sig forsigtigt rundt. Hans Hænder stødte paa noget, som stod op ad Væggen - en Kulskovl! Han greb fat om Skaffet med begge Hænder - saa, nu aabnedes Døren, en Skikkelse gled stille ind over Tærskelen. Saa knækkede Kajs Lommelampe, og Søren saa i samme Nu en høj, kraftigt bygget Dreng, der til hans store Overraskelse ikke var stort ældre end han selv. Men det var kun et kort Glimt, han fik set af ham, for i samme Øjeblik var Lommelampen slaaet ud af Hænderne paa Kaj og Drengen ude ad Døren.

Men Søren var over ham, og lige uden for Døren tumlede begge rundt i Sæten, vildt kæmpende. Der var dog ingen Tvivl om, hvem der var gaar af med Sejren, hvis de havde været alene. Den fremmede Dreng var faldet og kommet underst, men det varede ikke længe, før han kom oven paa. Søren omklamrede ham imidlertid baade med Arme og Ben, og skent den anden kæmpede med Raseri for at slippe løs, lykkedes det dog Søren at fastholde ham, indtil Kaj kom ham til Hjælp. Da den anden af de smaa Tyvekngte var løbet fra de to Spejdere, som holdt Porten besat, kom ogsaa disse Søren til Undsætning, og det varede ikke længe, før deres Modstander var overmandet og bragt til Ro.

Kaj havde fundet sin Lommelampe, og Drengene fik nu betragtet den unge Fyr lidt nøjere. Han lignede egentlig ikke nogen Indbrudstyv, skønt de maatte indrømme overfor sig selv, at de ikke var rigtig klar over, hvordan saadan en saa ud.

»Hvad vilde du saa i Bageriet?« spurgte Søren.

»Ja! no'et Brød«, svarede Drengen, og der kom et haardt og trodsigt Blik i Øjnene.

Søren havde ventet det Svar, men alligevel var hen ikke fri for at føle sig lidt flov.

»Hvad vilde du med det?« Søren syntes selv, det var et rigtig dumt Spørgsmaal.

»Spise det naturligvis, og saa tage noget med hjem til min Familie, lod Svaret, og saa blev han pludselig helt villd og slog om sig, men Drengene holdt ham snart som i en Skruestik.

»I er rigtigt nok nogle store Helte, sagde han saa helt blidt, »sig mig, har nogen af jer maaske prøvet at sulte — ved nogen af jer maaske, hvad det er at lide Nød?«

Søren følte sig ganske afvæbnet — ja, det var som man havde slået ham lige i Ansigtet. Og som han laa der over sin Modstander og saa nøje paa ham, saa kom det ham for, at han kendte disse glansløse, blaa Øjne, dette kenne, lyse Haar, dette Ansigt med de blege, hule Kinder, disse lette Rykker over Panden.

»Hedder du Carl Østholm?« spurgte han pludselig.

Drengen saa paa ham med største Forbavselse. Det forstod han ikke et Muk af — at denne fine Dreng skulde kende ham!

»Hvor ved du det fra, rog det ham ud af Munden.

Søren rejste sig op, og det samme gjorde de andre Spejdere. Men Drengen blev siddende paa Hug og saa op paa Søren.

»Og nu vil I melde mig til Politiet — ikke sandt!«

»Nej, min Ven, svarede Søren, »for det første vilde vi naturligvis hindre Tyveriet for den almindelige Ordens Skyld — for Resten kunde vi jo ikke vide, hvormeget eller lidt, der stod paa Spil, for det andet er vi glade for, at vi hindrede dig i at blive Tyv denne Gang, og for det tredje vilde vi have givet dig Brød baade til dig og din Familie, hvis jeg ikke med Sikkerhed vidste, at din Familie i Aften har rigelig med Mad i Huset og blot har haft en stor Sorg under deres festlige Julemaaltid — nemlig den, at du ikke har været hjemme. Der har du min Haand og mit Ord paa, at det er sandt, hvad jeg siger.

Og Søren rakte Drengen sin Haand og hjalp ham samtidig paa Benene. Den store, stærke Dreng fik Taarer i Øjnene. Han tog Søren's Haand i begge sine og rystede den hjerteligt.

»Jeg tror dig, hvem du lyder saa utrovligt, at det du siger, sagde han besværgende, »og Tak skal du have, det skal

jeg aldrig glemme dig!« Og saa rakte han hver af de andre Haanden og gik.

»Vi ses nok snart igen,« raabte Søren efter ham.

»Ja, gid vi gjordes, svarede han og sendte et langt, vemodigt Blik tilbage til de fire Kammerater, »Glædelig Jul!«

Ja, det blev rigtigt nok en velsignet glædelig Jul for Søren — saa rig og dyb var den Lykke han følte, at han slet ikke kunde tænke sig den større.

Og Carl og han saas, for selv Søren havde tænkt sig det, for allerede inden Nytaar havde han faaet Carl ind i sin Patrulje, og Carl blev siden en af hans mest trofaste Venner.

Søren fik sine Forældre til at tage sig af den fattige Familie, og Faderen blev senere en dygtig og skattet Formand hos Søren's Far.

Der var saaledes mange Mennesker, der kom til at hæfte Glæde af Søren's godtids den Jul, men mest Glæde af den havde dog Søren selv — for den lærte ham allerede vord Dreng at tænke paa andre, at hjælpe sine Nærmestboende; derfor blev han ogsaa vord Voksen en Mand med Hjertes paa rette Tid.

Om Torry Gredsted's Bog „Dreng“

skriver Ekstrablade:

(Pris 2 Kr.)

— Man vil faa sig en grundig Latter ved at høre hvorledes en rask Dreng skjult følger en Spejdertrup paa dens Vandrefejr i Sommerferien, og hvorledes han bereder dem de værste Overraskelser.

Frederiksborg Amts Avis:

— En rigtig Drengsbog. —

Fyns Stiftstidende:

— Dette er en Bog for Spejderdreng og forresten for alle raske Dreng.

Af samme Forfatter er i disse Dage udkommet:

„Paw“ En dansk Indianerdrengs Eventyr.

(Pris 3 Kr.)

NYE BØGER

(RED.: TORBEN FRÆDERIKSEN)

»Altmuligmanden«.

En Bog for ærværdige Folk.

Paa Aschehougs Forlag er udkommet en Bog med ovennævnte Titel, samlet og udarbejdet af den norske Ingeniør Robert Nielsen.

Det var lige netop saadan en Bog, danske og norske Drenge søvnde al læst — paa fremmede Sprog foreligger allerede en hel Mængde.

Den handler om den utrolige Mængde Ting, en rask og praktisk Dreng kan lave sig selv blot med nogle ganske få Redskaber. Den giver Anvisning ikke alene paa hvorledes Drenge kan udnytte noget af deres Fritid, men ogsaa paa, hvorledes dette kan gøres til egen Fornøjelse og til Nytte for dem selv og deres Forældre.

Den er inddeelt i fire Afsnit:

- I. Værktøj og Materialerarbejdelse.
- II. Husreparationer.
- III. Ting, man kan lave selv
 - a. Sport og Spil.
 - b. Inde i Huset og ude i Haven.
- IV. Nyttige Vink og Recepter.

Bogen er paa 175 Sider og er rigt illustreret (alt 143 Illustrationer). Og saa har den endda den Fordel fremfor de fleste udenlandske Bøger af den Art, at den ikke er teoretisk, men helt igennem praktisk, og den forudsætter slet ingen Forgrundsbegreb.

Enhver praktisk Dreng, som har Lyst til at bruge sine Hænder, kan hente uoverdelt Gavn og Glæde af denne Bog.

Den burde findes som Haandbog i alle Patrolier og Tropskoler.

Eva Dam Thomsen: Bodil og hendes Brødre.

(Aschehougs Forlag — 128 Sider).

Mødens Eva Dam Thomsen i sin Bog fra i Fjor — »Annasøst« — særlig skrevet for unge Piger, har Fruen i Aars skænket os en i god Forstand realistisk Fortælling om Bodil og hendes Brødre, deres Liv i og udenfor Hjemmet og sammen med deres Kammerater, der nok skal interessere Børnene. — Med det indgående Kendskab til og Følelse af Ungdommen, hvormed Fruen her behandler sit Emne, vil Bogen og ogsaa have Interesse for Forældre og Lærere.

Selma Lagerlöf: Niels Holgerssens mærkelige Rejse gennem Sverige. (Gyldendalske Boghandel — 143 S.)

Det er den svenske Forfatterindens meget berømte Bog »Niels Holgerssens Rejse med Vildgæsene«, som her foreligger oversat og stærkt forkortet ved Rektor Henrik Madsen.

Bogen har i Sverige faaet en ganske enestaaende Udbredelse, og samtidig med at den er en højst skattet Morskabsbog, benyttes den mange Steder som Læsebog i Skolerne.

Forfatterindens Plan — i Eventyrtypen at virke belærende, opdragende og moraliserende, at gøre Børn bekendt med Sveriges smukkeste Naturforhold, Folket, Dyreliv, Sagn, der knytter sig til de forskellige Landsdele, og meget andet, er genialt udtænkt og gennemført saaledes, at Læsestoffet ingen Sted virker tyngende og trættende.

I denne ganske Udgave har man ladet Eventyret være det fremtrædende, men samtidig taget det med af Læsestoffet, som er egnet for ganske unge Læsere.

Det er den fortræffeligste Børnebog, der udsendes i dette Efteraar.

Nicoline Kikkegaard: Bladplanden i Aars. (Jespersen Forlag — 302 Sider.)

Håndlingen foregår i Aarhus paa Christen den IV's Tid, og giver et ganske godt Billede af almindeligt dansk Købstadsliv i den Periode, hvor den katolske Gæstlighed lige er sat ud af Spillet, og Adelen staar for Fald, mens Borgerskabet er ved at komme til Mægt.

I Leusmanden skildrer Adelen i sin værste Forfaldsperiode, lallende sig »Wein, Wein und Gesang« i den stilette Betydning samtidig med at den endnu var forsynet med Magt til at sætte Retten i Spydtagen. I den unge, idealistiske Præst mærker man den lige forudgaaende Reformation.

Det er en Sladderens Roman af første Rang, fuld af Tro og Overtro med de gamle Købstæder var det, men en hyggelig Bog, om Ondt og Godt, vel egnet til at fordrive de lange Vintertidstimer med.

M. E. Guddal: Morten Langsø.

(Jespersen Forlag — 99 Sider.)

Hier er en helt god Børne- og Ungdomsbog om Dyreliv her til Lande.

Haren er Hovedpersonen, man følger dens Liv fra det første Størkeoverfald paa den lille Killing indtil den, skamskudt af Søndagsjegere og forfulgt af sin Dødsfjende Mikkel Ræv, falder for den gang sig skyttes vildrede Skud.

Men uden om Haren grupperes dens Venner og Fjender blandt Dyr og Mennesker, og man faar et ganske godt Billede af de Forhold, saadan et lille Dyr lever under. Det er ikke just ansjessindstillelser, som udmærkes dermed.

Bogen er realistisk i sit Ansig og helt naturlig i sin Fremstilling. Man troer paa de Dyr der skildres, og man keder sig ikke et Øjeblik.

R. Jørgen Nielsen: Pers eventyrlige Rejse.

(Nyt Nordisk Forlag — 143 Sider).

Det er en Historie om en Dreng, der drog ud i Verden for at lede efter sin Fader.

Per var adopteret af en Værtskusholder for en Sum Penge. Da han var 14 Aar gl. flygtede han, gik til Søs og rejste Verden rundt, sikker paa at han nok engang skulde træffe sin Fader.

Efter at have oplevet mange Eventyr og døjet meget omid finder han ham ogsaa som et halvt fordrævet Menneske, knugnet til Jorden af store Ulykker, som har ramt ham. Men netop Drengens Tilsynskomat redder ham, hans Livs Mysterium opklæres — og alt ender i Lykke og Harmoni.

Axel Holm: Den sorte Urne.

(Jespersen Forlag — 204 Sider).

Læserne vil i denne Roman genfinde en Del af Personerne i Axel Holms i Fjor udgivne Bog »Kaptajn Clayton«, men det er løvrigt en selvstændig Fortælling, der ikke forudsætter Kendskab til Forfatterens tidligere udsendte Bøger.

Med en frodig Fantasi fortæller Forfatteren om den lille Japanske Juki Chan, der sammen med sin Flejbroder, Lægesønnen Paul Lindhardt og den berømte »Vupe« fortæller en Rejse til Østen, hvor de efter mange Farer og Eventyr finder hendes Familie, der har været i Japan formentlig Adel. Det er en frisk og fornøjelig Børnebog, spændende og morsomt fortalt — virmlende fuld af Farer og Eventyr.

Niels Meyn: Under sort Flag.

(Jespersen Forlag — 159 Sider).

Det er en moderne Søroverroman. Den unge Ingeniør Smith har gjort en stor Opfindelse — en sindrig Motor, der drives direkte ved Hjælp af Kul uden Dampemaskine som hængende Mellemled. Men den gradige amerikanske Mangemillioner, Skibsbæder og Jernbaner har allerede sin Opfindelse og vil benytte den uden som efter Aftale at yde Smith Halvdelen af Fortjænt.

Smith og hans Ven, den unge Hage, har imidlertid skaffet sig en Bænde Søfolk der alle har lidt Nøds og smed Lovens, og da Skibet har foretaget sin første Provetur og kun er besat med ganske få Søfolk, bemægtiger Smith og hans Bænde sig Skibet og stikker til Søs.

Det var Smiths Mening at sætte Kursen mod sit Hjemland, Norge, og smed Opfindelsen der, men Besætningens gør Oprør, og Skibet gaar med Smith og Hage som Fanger paa Sørovertoget i Sydhavet og oplever en hel Del Eventyr.

Bl. a. kommer selve John Harris' Døds og Bort. Den forvante Millionær kommer gennemgaar en haard Kur — men ender med at forelske sig i selve Ingeniør Smith.

To gode Ungdomsbøger

Grace S. Richmond: St. Hansdag.
(Ved Ingeborg Vollgartz. — Asche-
hougs Forlag. — 229 Sider.

Der fortælles i denne Bog om, hvad en ung Pige kan betyde for en ung Mand — eller skal vi se paa Virkeligheden og sige: bundne kæder, til Hænderne er idealiseret og virkelighedsfjern.

Richard Kendrick er en stakkels ung Millionær, faderløs og moderløs, Arving til endnu mange Millioner efter sin Bedstefader, der er Chef for det næststørste Verdens-Firma Kendrick & Co. De to bor sammen i et elegant Palads med en Mængde Tjenere og udstyret med en eventyrlig Luksus. Den gamle Herre er en stor Mand indenfor sit Fag, en Dygtighed af høj Rang, han har i sin Ungdom selv ledet det store Firma. Den unge har faaet sin Tids fornemste Opdragelse, er en ikke ringe Begavelse, har tilegnet sig den højeste Dannelse og har efter Studiearene færdig Verden rundt paa lange Rejser og iøvrigt levet en ung velhavende og uafhængig Mands sædvanlige Dagdrivliv. Bedstefaderen har flere Gange trængt ind paa ham for at faa ham til at begynde en eller anden Virksomhed, og han har altid svaret — »Ja, nu har jeg kun en eneste Rejse tilbage, saa...»

Han havde intet Ønske, som han ikke vilde kunne skaffe sig opfyldt, og han følte sig fuldkommen lykkelig. Han var da 28 Aar.

Saa forefaldt ham sig imidlertid i en ung Pige, der tilhørte en hel anden Kredse af Mennesker end den, han hidtil har kendt — og han ser pludselig alt i et helt nyt Lys. Han forstaa, at han hidtil kun har kendt de Glæder, som kan købes for Penge, og at disse Glæder langtfra er de største og ædelste. For første Gang har han rigtig set »Tappet gas op for et Hjem, og han føler bittert, at han aldrig selv har haft et rigtigt Hjem.

Skønt han faktisk er et godt og velmenende Menneske, velbevaret, kundselsk, fast kultiveret og dertil mandig og køn — saa ser den unge Pige kun alle hans Mangler og digter endnu flere til, end der er i Forvejen. Hun nærer paa Forhaand Aversion imod ham, fordi han er født Millionær og forsøger ham dybt, fordi han ingenting er og ikke forstaaer at arbejde.

Og i Skæmfølelsen, som denne Foragt frembringer, ser man nu denne Blomst af en forfintet Kultur og ædel Luksus slaa Rødder og udvikle sig stærkt og harmonisk. Han skaber sig sin egen Virksomhed, og hans Energi og Dygtighed blusser op og gør den til et Monsterforetagende, har han

ogsaa afvæbnet den skønne Genstand for hans Kærlighed — først da han har vist sig som et virkeligt Mandfolk, siger hun ja til hans Frieri.

Det er vist saame sjældent, at en ung Pige beylder saa meget i en ung Mands Liv — de smaa forlystelsessyge Væstener haler gerne nedad i Stedet for opad, giver oftere Impulser til Ødselhed og Legsiggen end til Flid og Arbejdsomhed.

Derfor er dette en god Bog for unge Piger — og for Resten ogsaa for unge Mænd.

Helene Horiyck: Ellen spaar, men Tante raa't.
(E. Jespersens Forlag. — 127 Sider).

Fru Mary Owens, der er gift med en dansk Farmer i Amerika sender sin unge Son Harry paa Besøg hos hendes Broder, Proprietær Karstensen i Danmark, og det er hendes Haab, at der kan komme en Forbindelse i Stand mellem Sønnen og hendes unge Niece, Frk. Ellen Karstensen.

Dette Haab udtrykker hun skriftligt i et Brev til Broderen, og denne er undskabsfuld nok til at læse det op for den unge Dame.

Mr. Harry arriver og med ham følger en af hans Venner, den unge Dansk-Amerikaner, John Smith. Mens den unge Dame stiller sig meget køligt overfor Fæstener, som hun har svoret skal faa en lang Næse, forelsker hun sig i hans Ven. Det ender med — to Forlovelser. Mr. Harry forlover sig med Frk. Ellen, og Mr. John med en lille Læredatter der fra Egnen — men stor bliver Overraskelsen, da de unge Mennesker oplyser, at de har vovet den dristige Spøg at bytte Navne. Saa blev det alligevel som Tante Mary havde villet.

Frk. Ellen følger nu Fæstener til Farmen i Amerika, og et ungt Ægteskab skildres. De Problemer, der her belyses, er det, der giver Bogen Værdi.

Hvedebrødsdagene er forbi, og Ellen begynder at føde sig — som det gør de unge Fruer i 99 af 100 Tilfælde. Den unge Farmer var tavs og inde-sluttet og havde Hang til Læsning og Granskning. Han interesserede sig for og beskæftigede sig i sin Fritid med de store Livsproblemer, og det tjener ham til Ære, at han forstod, hvad det hede drejede sig om, forstod hvad det stod paa Spil — forstod Faren og at afværge den.

Hun indsaa at hendes Mand umulig kunde holdes fast med Smaa snak og Rosanlæsning; han maatte efterhånden komme til at behandle hende som et Barn, der skulde kaldes for og snak-

Nye Bøger for Ungdommen

Drengenes Bog

denne Helms boghvedenaderige og spændende Liv med den største Interesse.

Roger Nielsen:
Buffalo Bill

Pris: 2.50 kart. 2.50

Denne Bog om den berømte Indianer-Spejder, Buffalo Bill, maa blive en rigtig Drengenes Bog, idet dens Læsere vil følge

Pigernes Bog

L. M. Montgomeri:

Anna fra Grønnebrink.

Etter Originalen af O. Pl. ved Anna Erlev
Pris: Kr. 2.50 kart. 2.50

Anna fra Grønnebrink er noget af en Boglevenhed paa Ungpigebøgenes Omraade.

For Dreng og Piger

Eva Dam Thomsen:

Bodil og hendes Brødre.

Pris: 2.50 kart. 2.50

Faa en naturlig og tiltrækkende Afslutning paa Bodil og hendes Brødre, saa Bogen med god Grund kan betegnes som en god Julegave for de Læsere, hvortil den henvender sig.

I Fjor udkom:

BERNT LIL:

SVEND BIDEVIND

3. Udgave Kr. 2.00 kart. 2.50

BABRA RING:

Pøj og de Pøj skulde gøre sin Lykke
Kr. 2.50 kart. 2.50

EVA DAM THOMSEN:

ANNASOF

Kr. 2.50 indb. 2.50

H. Aschehoug & Co.

kes venligt med om de Ting. Barnet forstod. Hun længtes efter, sat han skulde komme ind blot et Øjeblik, sat hun kunde se, at han alligevel holdt af hendes.

Det var ikke saadan. Ellen havde tænkt sig sit Ægteskab — »hun som fra sin Skoletid var vant til at blive beundret for sin hurtige Opfattelse og sin Dygtighed, og som altid havde været vittig og slagterdind i de Samtaler, der blev ført hjemme paa Højsgaards.

I en Samtale bemærkede den Kluge Svigermoder bl. a.: »... i et Ægteskab, hvor man ikke er hinanden jævnbyrdig eller ikke kan dele aandelige Interesser, vil der vist altid blive ensomt for en af Parterne. Men det behøves ikke, hvor der er Evns og Villie til at tage et Arbejde op med sig selv. Og jo flere Kundskaaber man faar, des rigere bliver Livets.

Det var nok for den unge Frue — »straks næste Dag beordrede Ellen en hel Favnfuld Bøger ovre i Villan. I Begyndelsen var det kun strengt Pligtarbejde, men snart begyndte hun at længe derefter, og tilslidst gik det hende som de Beste, der kommer ind paa den Vej — hendes aandelige Hunger blev større, jo mere hun læste.

Længe varer det ikke, før det ægte skabelige Samliv præges deraf — »Hvart nu kommer i Vane med at sidde inde hos Ellen hver Aften og læse højt for hende af de Værker, som han selv beundrede; nu blev de ham dobbelt kære, fordi han kunde dele Nydelsen af dem med Ellen.

Mos Ellen udvikles efterhaanden en ikke ringe Selvtændighed og Personlighed. Hun beskæftiger sig baade med de store almindelige Vægsproblemer, f. Eks. »Den største mulige Lykke for alle Mennesker» og med de konkrete Lokalspørgsmaal, f. Eks. »de Hvide Forsøg for og Behandling af Negrene». Her blot en lille tapper Bemærkning som den er: »Men vi kan da ikke leve vort Liv til Ære for andre Mennesker, vi maa da først og fremmest leve det efter vor egen Overbevisning, ikke sandt Tante Mary?»

»Jo, dersom vi er store nok til at kunne undværges af Mennesker,» led Tante Marys lakoniske Svar.

Ellen var endnu større — thi hun fik ogsaa de sande Mennesker» der paa Egen til at behandle Negrene som Mennesker, og hun fik sin Mand til at starte en Højskole for de foragtede Sorte. Helt naturligt lyder derfor Harrys Ord — »Ved du hvad, Ellen, jeg kan næsten ikke forstaa, at du er den samme unge, overmodige, glade Pige, som jeg første Gang saa for kun halvandet Aar siden. Dengang havde du aldrig Takke for den Slags alvorlige Ting».

Og i hendes Svar ligger det, som Forfatterinden gerne vil læse de unge Piger med denne Bog — »Jeg skal sige dig, jeg er saa lykkelig over, at jeg har faaet Lov at leve med i noget mere og dybere, end jeg før gjorde.

~ AXEL VELDEN ~

Prima

»Chesterfield-Lædermøbler»
»engelske og med Gobelinstof.

Specialitet: Overpolstruede Møbler.

Hovedforetagelse:
Strandvej 187. — Telf. Helrup 75

»Stort Lager og Udstilling»
af Egetræs- og polerede Møbler
Strandparkvej 11. Telf. Helrup 2064 x

MB! Omplacering af Møbler, samt Markiser
og Dekorationsarbejder anbefales.

Spejder - Litteratur

dansk og udenlandsk

Vor Frue Boglade

Carl Thomsen

Nørregade 13

TELTE

vanntind Imbrug

Imbrug

A. NIELSEN, Nørrebrogade 22, TELEFON 6371

Og man faar vel give Forfatterinden Tilfaldning, naar hun med Tante Marys Mund siger — »... jeg synes nu engang, at unge Mennesker skal holde af hinanden og gifte sig, det er alligevel den eneste Lykke, der findes her paa Jorden, selv om et andet Ægteskab ogsaa mislykkes.

Det er dog betydelig mere end set og andet Ægteskab, der mislykkes — men der vilde være langt flere lykkelige Ægteskaber, hvis denne fortræffelige Bogs Grundsetninger i højere Grad blev indprentet de unge Piger af Skole og Hjem.

Den vil være en god Julegave til din Søster!

Børne Bøger

Joachim Katstrup: Raskes Dreng.

(Jespersen Forlag — 128 Sider).

Bogen indeholder 2 Fortællinger — »Vikingsens Søne» og »Den glade Jesper».

Vikingsens Søn Toke er en prægtig Gut, modig og forfoven og paa Sfil alle Vegne. Den gamle Træl Ravn, der er en engelsk Kongssøn, har fortalt ham om den hvide Krist, der er meget stærkere end Thor. En Dag vælter Toke i Gudshovet selve Gudsbilledet af Thor, og Vikingerne slutter sig til den fremmede Munk Ansgar, hvis Discipel Toke bliver.

»Den glade Jesper» er Fortællingen om en lille Røgtterdreng Livv — til Lands og til Vands — indtil han bliver en rig Bondes Arving.

Elis Møllerup

Strandvej 159. Telf. Helrup 735

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wolff — Borvick & Katenstid.

A. M. Hirschsprung & Sønnen m. m.

Leverandør til

København Div.

Anders J. Eriksholm: Jul paa Arildsborg.

(Jespersen Forlag — 80 Sider.)

Bogen har faaet Navn efter den Fortælling, der danner Indledningen. Den indeholder 5 andre Fortællinger: »Tyvebøssens», »Ols og Kongens», »Pigens Bude», »Jeden fra Upsala» og »Julegæstene» — alle sammen julefortællinger for Smaabørn.

Af Forfatteren er tidligere udkomne Bøgerne »Jens Munk» og »Danske, Pøt og norske Olave».

Elise Møller: Troels og hans Skolefrøken.

(Jespersen Forlag — 127 Sider.)

En større og nok saa god Samling Børnefortællinger er »Troels og hans Skolefrøken», der ligeledes har faaet Navn af den første af de 9 Fortællinger. Bogen bestaar af: De andre hvidebædder: »Mogens første Rejse», »En forstyrret Juleaften», »Jagten Lykens Proves», »Blandt Reverer», »En Gades drengs Historie», »Mit første Eventyr», »Onkel Poppers» og »Allans nye Cykler».

J. Ravn-Jønsen: Musebøger.

(Jespersen Forlag — 46 Sider.)

Det er en Bog for ganske smaa Børn med en Mængde store Billeder af Kay Olsen. Den handler om et Bryllup i en Museumfamilie, og den er baade morsom og lærerig.

Overstøtten over de ny Julebøger har vi desværre maattet udelade paa Grund af Pladsmangel — se vore Anmeldelser i de sidste 3 Numre.

ØNSKESEDDEL over Bøger til Julen fra Nyt Nordisk Forlag

«DRENGE»

Henry Bordeaux: EN VOVEHALS.

Indb. 2 Kr. 60 Øre.

Myrkeholten Gysemers Live Eventyr. Dette er Bogen for alle raske Drenge — alle noget opsigts Eventyr, men en eventyrlig Livsskæbne, der har Bød til et vovetysten Ungdom, der vil frem bød i Livet.

R. Jørgen-Nielsen: PERS EVENTYRLIGE REJSE.

Indb. 2 Kr. 50 Øre.

Læseren følger med spændelse Spænding den kække Per fra det Skibskøb hos den Sidsdrenge flytter fra København, til han omgæder under sin Føder i Kalifornien.

Jens Bjerre: HANS PETER PAA LANGFART.

2 Kr.

En kynd. Bog om en rask Drengs Skibbrud, eller hvilket man følger ham på hans Togt til Grønland.

STOL PAA DIN STJERNE.

Indb. 1 Kr.

Bogen fortæller i et naturligt Sprog, at Livet er Arbejde, at Nødsnød er sin egen Lykkes Smid, at den, der gear løn på sin Livet med frejdigt Mod — stotende på sin Stjerne — den kommer altid frem.

«PIGER»

Valberg Dahl: FRUEN PAA SYTTEN AAR.

1 Kr.; Indb. 4 Kr. 10 Øre.

At en Anvendelse: »Jegs anden Fortæller end Fru Valberg Dahl har i den Grad Været til at skildre de Følelser og Stemningsfor der rer sig i en ung Piger.

Ellen Kruuse Paulsen: FREMTIDSDRØMME.

1 Kr.; Indb. 4 Kr. 50 Øre.

Den første Anvendelse om Bogen udsender: »Fremtidsdrømme» er som skabt til Konfirmationsgave for unge Piger. Den man vover skider på at komme i mange Oplag — mindst eet for hver Konfirmation.

Elisabeth Keylson-Jørgen: LILLE ELSE'S SOMMERFERIE.

Indb. 1 Kr. 50 Øre.

En frisk, naturlig Fortælling om tre Søstres Oplevelser under en vidunderlig Sommerferie på Mørkens Gods. Bogen vil være en fortællende Gæstgæst til Julebordet for Børn i 8-12 Aars Alderen.

Kappel Becker: NISSEFARS REJSE.

Illustreret. 2 Kr.

Dat er Fortællingen til »En lille Nisse rejser og dets Motiv har Kappel Becker taget op igen og givet en ny Indledning. En Bog om Nisser vil altid være velkommen til mindre Barn.

~ BØGERNE FAAS I ALLE BOGLADER ~

Paa Vandring

Tekst af Torry Gredsted

Musik af Gunnar Foss

udkommer 15. December

Pris 50 Øre

Musikken til Sangen fra Torry Gredsted's nye Bog »Paa»

fæses fra

Udrustningsdepotet

Studiestræde 30

København K.

Englands største
Cykle

Humber

fabrikker af:
Humber Ltd., Boston
og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

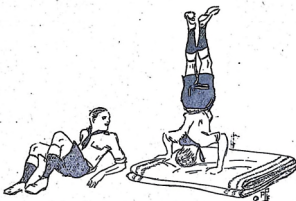
Mr. Maj. Kongen af England.
— Dronningen af England.
— Kongen af Norge.
— Dronningen af Norge.
— Kongen af Italien.

Mr. Maj. Kongen af Grækenland.
— Kongen af Spanien.
— Shahan af Persien.
— Sultanen af Marocco.
— Zehen af Afghanistan.

Generalsrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8-10 • KØBENHAVN • Telefon 9832

Spejder-Tæpper

— Extra stærke —
125 X 190

Kr. 13.00

Crome & Goldschmidt
City

Køb Deres Brændsel hos

DANSK BRIKET- OG KUL-KOMPAGNI

Telefoner: 2367 (Trl Notering), 13567, 13520

Barnängens Blæk

faas overalt og
bruges overalt

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDRIKSEN, stud. jur., Strandvej 110, Hellerup. Telf. Helrup 1313

Ekspedition: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Filsmølle 40, København.